

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXIX

NOIEMBRIE 1992

**"BISERICA,
COMUNITATEA,
UN LOC UNDE
SE LEAGĂ ȘI SE
VINDECĂ RĂNILE!"**

DUMNEZEU
A DESTINAT BISERICA,
COMUNITATEA, SA FIE
O COMUNIUNE CE LEAGA
ȘI VINDECA RANILE,
UN LOC ÎN CARE CEI RANITI
POT FI ÎNTARITI
CA SA MEARGA, ÎN CIUDA
ADVERSITĂȚILOR
ȘI A PROPRIEI LOR
NEDESAVÎRSIRI, PENTRU
A FACE CA BISERICA,
FIECARE COMUNITATE,
SA FIE MAI DINAMICA,
O COMUNITATE ÎN CARE
OAMENII SA FIE VINDECATI,
AJUTATI ȘI MÎNGIIATI,
ÎN ACESTE ZILE DE PE URMA."

(Continuare în cop.2)

Sînt atît de mulți oameni în mijlocul nostru care sînt rănîți, suflete scumpe care pentru un motiv sau altul se simt tratați în mod nedrept și chiar rănîți de frații și surorile lor. Unii sînt în mod special afectați atunci cînd vîd o aparentă inconsecvență în viața confracțiilor lor sau a celor la care ei au privit ca la niște exemple și modele de viață. Acesta a fost și motivul pentru care s-a lansat un apel, ca restul anilor ce au mai rămas pînă în anul 2000, deci această decadă, să fie un timp în care toate rănile să fie vindecate.

Acest proces de vindecare sufletească și spirituală trebuie să ne determine să mergem să căutăm pe frații și surorile noastre care lipsesc - din diferite motive - din mijlocul nostru, invitîndu-i să revină în mijlocul frățietății, al bisericii. În fiecare comunitate, pe lîngă activitatea evanghelică de vestire a Evangheliei celor ce n-o cunosc, să se activeze programul: „Caut pe frații mei”.

Din cauza păcatului, pămîntul a devenit ostil. Sîntem asemenea omului ce călătorește spre Ierihon și care „a căzut între niște tîlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort” (Luca 10, 30). Aceasta este istoria neamului omenesc. „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta” (Mat. 13,28). Vrăjmașul este acela care a jefuit creațiunea lui Dumnezeu. El se complăce în a oprima. Și rănile pe care el le-a făcut fiilor și fiicelor lui Adam sînt adînci.

Biserica este alcătuită din persoane, bărbați și femei, care au fost scoase din cariera obișnuită a omenirii. „Sînt foarte mulți aceia care ascund foamea sufletului lor... Sînt însă alții care se află în cea mai mare nevoie, fără ca ei să-și dea seama de acest lucru... Sînt mulți care greșesc și care sînt conștienți, simt rușinea și nebunia lor. Ei privesc la greșelile și rătăcirile lor, pînă cînd ajung aproape la disperare” (P.D. ed./1980/pag. 308).

“CAUT PE FRAȚII MEI”

După estimarea unui pastor psiholog, din 130 de persoane, 20 se luptă cu lipsurile și durerea, 33 cu probleme în familie, 50 cu serioase conflicte emoționale, 20 cu probleme nervoase și 3 - 8 se luptă cu sindromul singurătății și vinovăției în relațiile lor intime.

Noi vom fi judecați în legătură cu tratamentul aplicat sau nu celor rănîți. „Drept răspuns împăratul le va zice: ‘Adevărat vă spun că, ori de cîte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi-le-ați făcut’” (Mat. 25, 40).

Aș dori să pun cîteva întrebări fiecărui membru din comunitățile noastre: Care este rata mortalității spirituale în comunitatea voastră? Ce este cu moartea infantilă (a noilor convertiți)? Cîți dintre cei ce intră în comunitate prin botez rămîn și devin bine înrădăcinați în adevăr și membri activi? Cum își revin sau supraviețuiesc membrii? Ce faci, cu ce contribui la creșterea vieții spirituale în comunitatea din care faci parte?

Un mare evanghelist spunea: „Noi, bisericile evanghelice, avem tendința să împușcăm pe cei rănîți”. O astfel de declarație ne face să ne cutremurăm. Dar să analizăm cele ce urmează. Pentru că sîntem o biserică cu înalte standarde morale, ce se mîndrește cu puritatea doctrinei sale, întîmpinăm greutăți în tratarea celor greșiți, a oilor rătăcite. Ele (cele rănite, cele rătăcite) au adus ocară asupra „noastră”. „Ele” ne-au făcut să nu ne simțim bine. Poate chiar îi lovim cu vorba noastră (Vezi Ier. 18, 18).

Dar, vom întreba, nu trebuie ca păcatul din mijlocul nostru să fie tratat? Da, trebuie. Problema ce se pune este însă, cum? Dacă

trebuie să fim o comunitate în care se leagă rănile spre vindecare, atunci trebuie să urmăm calea cerului de tratare a păcatului și a păcătoșilor. O judecată aspră, însoțită de cuvinte aspre, nu va face acest lucru. Disciplina bisericii nu este niciodată represivă. Judecata și dreptatea sînt în mîna lui Dumnezeu. Biserica trebuie să învețe arta de a iubi pe păcătoși, în timp ce urăște păcatul. Domnul Isus Hristos a spus femeii vinovate: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8, 1).

Dar mai este și un alt mod de a te comporta cu cei rănîți. Îi ignorăm, îi neglijăm, îi trecem cu vederea, cînd îi zărim trecem pe partea cealaltă, etc. OPUSUL IUBIRII NU ESTE URA, CI... INDIFERENȚA. Mulți dintre noi facem parte din această categorie. Cea mai serioasă acuzare ce se aduce Laodiceii este apatia, încropeala. „Mulți vor lăsa pe un frate sau pe un vecin de-al lor ca, în împrejurări potrivnice, să se lupte singur, neajutorat” (P.D./Ed. 1980/pag. 304). Noi, cei moderni, facem tot ce putem pentru a evita implicarea noastră, implicarea noastră în problemele altora. Înălțăm ziduri pentru a ne delimita de ceilalți, ziduri atît de înalte, încît nu mai putem vedea nevoile și problemele lor. Indiferența este, probabil, marele nostru păcat.

Nu vom putea fi niciodată comunitatea aceea care leagă și vindecă rănile, așa cum dorește Dumnezeu să fim, pînă cînd nu vom ajunge suficient de mult să ne simțim datorți față de frații și surorile noastre, față de aproapele nostru. Apostolul Pavel ne spune: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală, voi, care sînteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blîndeții. Și ia seama la tine însuși, ca să nu fii ispitit și tu. Purați-vă sarcinile unii altora, și veți împlini astfel Legea lui Hristos” (Gal. 6, 1-2).

(Continuare în pag.5)

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 11/1992

ANUL LXIX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este

organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului
redacțional:

Adrian Bocăneanu

Lazăr Forray

Aron Moldovan

Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa

Culegere computerizată:

Iulia Corduneanu

Tehnoredactare computerizată:

Irina Toncu

CUPRINS

- Biserica, comunitatea, un loc unde se leagă și se vindecă rănilor!COP.1
- „Vocea Speranței” transmite speranță PAG. 2
- Evanghelia la orice făptură.....PAG. 3
- S-a întâmplat la Kremlin PAG. 4
- Folosirea termenului „bătrîn” în Noul Testament PAG. 6
- Departamentul Tinerețului..... PAG. 7
- Vești de la Departamentul Educației.PAG. 8
- Elevi și profesoriPAG. 9
- O lume, o ordine, o lege, o religie (3) PAG.10
- Știri... Știri... Știri... PAG.12
- Poșta redacției PAG.13
- Rolul pastorului și al prezbiterului în viața comunității (1) PAG.15
- Curierul Adventist PAG.17
- Vești din câmpul mondial PAG.20
- „Și tu erai cu Isus din Nazaret” ... COP.3

Casa de Editură și Tipografia
„CUVÎNTUL EVANGHELIEI”
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș, Nr. 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

În rugăciunea rostită de Solomon la sfințirea Templului ce-i poartă numele, adresându-se lui Dumnezeu, el rostea ruga inimii sale, spunând:

„Ochii Tăi să fie zi și noapte asupra Casei acesteia... Ascultă rugăciunea pe care ți-o face robul Tău în locul acesta” (1 Împ. 8, 29).

În a doua parte a acestei luni, întreaga frățietate se va apropia în mod deosebit de Dumnezeu, într-o comuniune profundă, în cadrul Săptămânii de Rugăciune a acestui an. Avem mare nevoie de intervenția lui Dumnezeu în viața noastră. În jurul nostru, lumea are acută nevoie de liniște și pace. Sute de mii de oameni, tineri și tinere, copii și bătrâni, sînt dislocați din casele și locurile lor. Spectrul negru al foamei amenință sute de mii de vieți.

Biserica are nevoie să înțeleagă rolul și rostul ei în lumea apocaliptică în care trăim. Tineretul trebuie să fie în centrul rugăciunilor și preocupărilor noastre. Pentru mulți destinul se făurește acum.

Nu de mult, o tînără se confesa astfel:

„Rostul nostru de a fi împreună aici, în mijlocul bisericii, ni-l dă credința noastră comună, concepția despre lume și existență.

Această credință, care este chiar rostul existenței noastre pe acest pămînt, nu reprezintă un act puțin gîndit, mistic, al unui om înspăimîntat, rupt de realitate, ci, din contră, este hotărîrea unui om care și-a regăsit tăria de a fi el, un tînăr care gîndește, care a învățat să simtă pulsul lumii în care trăiește, care vede în rezultatele cercetării științifice puterea și prezența Creatorului pe care îl venerază și care începe să vadă și să citească mersul timpului.

Dacă în această Săptămînă de Rugăciune poposim cu inimile și ființa noastră la picioarele Mîntuitorului iubit, facem aceasta conștienți că avem nevoie de El, de puterea Lui sfințitoare, avem nevoie de hrană curată pentru sufletele noastre, acum, cînd sîntem înconjurați de norii apăsători ai imoralității și ai corupției umane. Avem nevoie de putere și claritate în mărturia pe care sîntem chemați să o dăm în fața lumii.

Dar a da mărturie despre Domnul Hristos înseamnă a-L cunoaște. Iar a-L cunoaște pe Mîntuitorul înseamnă a te identifica cu El.

Cîtă nevoie avem de a înțelege pe oameni! De a înțelege pe tineri, de a înțelege pe toți aceia care trec pragul „templor” noastre. Un suflet doritor de adevăr, chinuit de luptele lăuntrice și doritor după apa vieții nu se găsește întotdeauna în spatele unei fețe smerite și cu ochii în lacrimi. Cu siguranță că i-am iubi mai mult pe oameni dacă ne-am apropia mai mult de ei ca să-i înțelegem.

Este important și necesar să cunoști doctrină. Dar cîte bătălii n-au fost pierdute pentru că am fost numai „doctrinari”!

A mărturisi despre adevăr nu înseamnă a te ascunde în spatele unor cuvinte biblice.

A mărturisi despre adevăr înseamnă a iubi curat și absolut pe Dumnezeu și, prin El și pentru El, pe aproapele, oricine ar fi acesta.

A mărturisi despre adevăr înseamnă a putea ierta. Și trebuie să recunoaștem că iubirea dezinteresată este un lucru rar, foarte rar în zilele noastre.

A da mărturie despre adevăr înseamnă a-ți stăpîni cuvintele și faptele. Cîte suflete nevinovate sînt disprețuite și alungate prin cuvintele noastre și cîte suflete curate, sînt dezorientate prin fățarnicie!

Cîți oare dintre noi, tinerii, dau cu adevărat mărturie despre Domnul Hristos și despre apropiata lui revenire? Cîți dintre noi

înțelegem că numai acele acte ale vieții de slujire au valoare înaintea lui Dumnezeu, care își au izvorul în iubirea lui Dumnezeu ce ne determină să fim ascunși cu Hristos în Dumnezeu?

Cîți dintre noi putem spune celor din jurul nostru, cărora vrem să le dăm mărturie despre Cel care este Calea, Adevărul și Viața:

„Călcați pe urmele noastre!“? Să facem din acest deziderat subiectul rugii noastre în această Săptămîină de Rugăciune.

Doamne, binecuvîntează tineretul tău și ascultă-le ruga inimii și sufletului lor, pentru slava Numelui Tău și gloria Ta veșnică.

D. Popa

VOCEA

SPERANȚEI

TRANSMITE...

SPERANȚĂ!

Deseori, frățietatea adventă se întreabă cum sînt fructificate posibilitățile actuale de a vesti Evanghelia prin radio și televiziune. În rîndurile următoare, doresc să prezint succint activitatea radio, desfășurată sub egida bisericii noastre. Consider că realizările, planurile și speranțele radio pot fi caracterizate de trei dimensiuni:

1. Transmisia programelor „Vocea Speranței” pe unde scurte.

În momentul de față, „Vocea Speranței” poate fi recepționată zilnic pe lungimile de undă de 25 m (11900 khz între orele 6,00 - 6,30) și 31 m (9775 khz între orele 18,30 - 19,00).

Am primit de curînd, pe adresa studioului „Vocea Speranței”, o scrisoare, în care doi tineri căsătorii, aflați departe de țară, spun:

„Sîntem o familie tînăra de români. Vă scriem din nordul Suediei. Nu de mult, am descoperit din întîmplare emisiunea „Vocea Speranței”. Ne-a plăcut foarte mult titlul: „Vocea Speranței”. Es-

te foarte sugestiv și încurajator. Ne-a plăcut, de asemenea, conținutul emisiunii. Vă rugăm să ne trimiteți literatură creștină în limba română”.

Această scrisoare și multe altele, primite de la diferiți ascultători din țară și străinătate, ne-au încurajat să continuăm transmiterea programelor în limba română pe unde scurte.

2. Colaborarea cu posturile radio, naționale și locale, în vederea transmiterii programelor realizate de studioul „Vocea Speranței”.

Frumoasele realizări ale fraților Adrian Bocăneanu, Sorin Săndulache, Aurel Ionică - colaboratori ocazionali ai posturilor România Actualități și România Cultural, Ștefan Jercău - reporter la radio Craiova, Szasz Ernest - colaborator cvasipermanent al postului radio Tîrgu Mureș, „Vocea Speranței” își propune să multiplice și să diversifice contactele cu posturile de radio ce pot transmite programe (religioase) realizate de noi.

3. Transmisia programelor „Vocea Speranței” prin mijloace proprii.

La acest capitol avem în vedere înființarea unor posturi radio proprii. După cum se cunoaște din presă, Consiliul Național al Audiovizualului scoate la concurs pentru sesiunea 1992 doar frecvențe pentru stații de mică putere (stații locale). Prin societatea „Dinamic Audio-Serv” SRL, Biserica Creștină Adventistă a solicitat un număr de 9 frecvențe în următoarele orașe: Brașov, București, Cluj, Constanța, Iași, Pitești, Timișoara și Tîrgu Mureș (A se vedea „Tineretul Liber” din 27 oct. 1992).

Concursul pentru acordarea de licențe de emisie va avea loc lunile următoare. Ținînd cont de importanța demersului bisericii, solicităm sprijin în rugăciune. Vă vom ține la curent cu ceea ce este nou în domeniul radio.

Daniel Nae
Director programe radio

"Eu am venit să arunc un foc pe pământ"

- Luca 12,49

Ioan Botezătorul, pe care Isus l-a caracterizat ca fiind „mai mult decât un proroc” (Matei 11,9), a precizat cu privire la lucrarea lui Mesia: „Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine... El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc” (Matei 3,11). Focul constituie un mijloc de purificare, de iluminare și o sursă de energie. La fel este Duhul Sfânt. El luminează mintea, curăță inima și umple de energie pe toți cei care se supun voinței Sale.

Sîntem convinși că lucrarea de încheiere a vestirii Evangheliei în lume „nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul” (Zah. 4,6).

Dar Duhul Sfânt lucrează cu cei ce sînt gata să stea la dispoziția Sa. Oricine se lasă atras de Duhul Sfânt va fi convins de adevărul mîntuirii și dragostea turnată în inima sa prin Duhul Sfânt (Romani 5,5) îl va conduce să lucreze pentru mîntuirea altora.

Deși lucrarea Mîngîietorului este esențială și indispensabilă, e nevoie și de o instruire corespunzătoare pentru cei ce doresc să lucreze împreună cu Dumnezeu. Duhul Sfânt lucrează cu randament sporit prin aceia care, pe lângă zelul și consacrarea lor, au învățat cum să se apropie de oameni pentru a-i conduce la Hristos, Mîntuitorul nostru care oferă iertare de păcate și putere pentru a trăi o viață de biruință.

Pe linia acestei instruirii, se înscriu și activitățile Institutului Mobil de Evanghelizare și Creștere a Bisericii, care se desfășoară la București, în perioada 28 septembrie - 12 decembrie 1992, condus de fratele Brad Thorp, coordonatorul lucrării de evanghelizare din Diviziunea Euro-Africa a Bisericii A.Z.Ș.

În cadrul acestui institut, sînt implicați 54 de pastori și pastori asistenți din toate cele 6 con-

ferințe ale Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. din România. Între aceștia, se află toți președinții de conferințe și coordonatorii lucrării de evanghelizare de pe teritoriul acestora. Pe lângă cei 54 menționați mai sus, în acțiunile institutului sînt implicați o bună parte din membrii Comitetului Uniunii și personalul acesteia, pentru a nu mai vorbi de sutele de membri ai comunităților adventiste din București, care conlucrează la realizarea obiectivelor institutului.

Activitățile institutului se împart în trei părți:

1) cursuri în fiecare din zilele de luni, marți, miercuri și joi, între orele 8,30 - 13, cu toți cei 54 de cursanți;

2) vizite la domiciliul celor ce au cerut să fie vizitați și care manifestă interes pentru subiectele prezentate la adunările de evanghelizare publică, conduse de fratele Brad Thorp;

3) conferințe de evanghelizare în serile de vineri, sîmbătă, marți și miercuri, orele 18 - 20, în care se prezintă toate doctrinele esențiale ale Sfințelor Scripturi.

În prima parte a activității publice a institutului, au fost prezentate două seminarii a câte 5 zile fiecare. Primul, numit „Anti-Stres”, se ocupa de felul în care trebuie să întîmpinăm evenimentele șocante ale vieții, iar al doilea, intitulat „Europa, încotro?”, conținea cîteva expuneri bazate pe profețiile din cartea profetului Daniel. Primul seminar s-a desfășurat în Sala Mare a Palatului din București, iar al doilea, în Sala Radiodifuziunii Române și în sala Muzeului de Istorie (în paralel), Sala Radiodifuziunii fiind cu totul neîncăpătoare pentru numărul participanților. Prezentarea doctrinelor esențiale ale Bibliei a început, după cele două seminarii, în Sala Polivalență, cu mii de participanți, și va continua, potrivit programului, pînă la 12 decembrie.

Obiectivele Institutului Mobil de Evanghelizare și Creștere a Bisericii sînt, în esență, trei:

1) Instruirea pastorilor participanți în aplicarea practică a principiilor de evanghelizare și creștere a bisericii (acțiune ce se înscrie în programul de perfecționare continuă a pastorilor), studierea diferitelor căi și mijloace de evanghelizare și formarea de deprinderi practice în acest domeniu.

2) Să ofere prilej de reînviore, reînnoire a spiritului misionar, precum și de instruire în vederea evanghelizării și creșterii bisericii pentru comunitățile implicate în acțiune. Să se observe că, în timp ce la punctul 1 este vorba de instruirea pastorilor, la punctul 2 se au în vedere ceilalți membri ai bisericii.

3) Să ofere unui număr cît mai mare de persoane interesate în studiul Bibliei posibilitatea de a-L găsi pe Isus, de a ajunge să se încreadă în El, să-L iubească și să îl urmeze. Descoperirea acestor persoane ne dă ocazia să-i ajutăm în străduințele lor de a găsi drumul spre veșnicie.

Apelăm la frățietatea noastră din întreaga țară să-și unească inimile în rugă fierbinți către Părintele Îndurării, pentru a face rodnică acțiunea noastră care costă zeci de milioane de lei și pentru ca miile de persoane care au participat și participă la adunările de evanghelizare să-și găsească locul pregătit de Isus pentru ei în „casa Tatălui” Său (Ioan 14,2.3).

Fie ca focul dragostei de oameni, focul Duhului Sfânt, care luminează și dinamizează pe toți cei care își închină viața lui Isus, să fie reaprins ca pe vremuri, în inimile a cît mai mulți din cei ce pretind că așteaptă pe Mîntuitorul să-și facă apariția pe norii cerului, pentru a fi astfel părtași bucuriei de a vedea rodul muncii sufletului Său și al dragostei noastre de oameni. Să aprindem focuri din focul aruncat de Isus pe pământ!

Pastor, A. Moldovan,
Secretarul Asociației Pastorale

Janet Kangas, responsabilă la Buletinul Misionar de la Conferința Generală.

- De ce încuiați ușile în fața noastră? întreba un bărbat cu lacrimi în ochi. Șaptezeci de ani am fost ținuți departe de Cuvîntul lui Dumnezeu și acum dumneata ne închizi ușa?!

Schimbul de cuvinte a avut loc în Palatul Kremlinului; administratorul sălii, temîndu-se ca marea aglomerație din interior să nu provoace accidente, a închis ușile. Afară stăteau sute de vizitatori care nu mai aveau loc în sală. Insistau să participe la evanghelizarea ținută de Mark Finley. Peste 12.000 de oameni veneau seară de seară. Ca rezultat al celor 90 de campanii de evanghelizare, ținute din 1990 încoace în Diviziunea Euro-Asia, numărul adventiștilor s-a dublat de la 35.000 la 70.000.

Fratele Kulakov, președintele Diviziunii, spune: „Cine ar fi crezut că vom avea la Moscova patru comunități mari, cu un total de 3.000 de membri?! Cine s-ar fi gândit că, într-o zi, ni se vor deschide porțile Kremlinului ca să predicăm Evanghelia?”

S-A ÎNTÂMPLAT LA KREMLIN

*

NIMIC NU POATE STA ÎN CALEA PLANURILOR LUI DUMNEZEU ATUNCI CÎND SE APROPIE TIMPUL ÎMPLINIRII LOR.

Își aduce aminte de unchiul său. Într-o zi, arătînd către turnul de televiziune din Moscova, acesta îi spune: „Comuniștii l-au ridicat cu un anumit scop, dar Dumnezeu îl va folosi pentru vestirea adevărului!” Și cît de exact s-au împlinit aceste cuvinte! Astăzi, Radioul Adventist Mondial (AWR) își transmite programele de aici, atât pentru Rusia, cît și pentru țările din jur; ca și studioul de televiziune adventist „It is written”, care este găzduit în incinta televiziunii Moscova.

Nimic nu poate sta în calea planurilor lui Dumnezeu atunci cînd se apropie timpul împlinirii lor. „Cine ar fi prevăzut căderea Zidului Berlinului sau prăbușirea regimului comunist?” întreabă fratele Kulakov. „Cît de neașteptat s-au petrecut aceste evenimente! Și cît de important este să avem ochii deschiși pentru a vedea momentul prielnic cînd putem colabora cu Dumnezeu în vestirea soliei Sale! A venit timpul să ne trezim și să folosim din plin aceste ocazii fără precedent. Aceia care l-au cunoscut pe Dumnezeu din experiențe personale sînt răspunzători acum să ajute și altora la această experiență, căci oamenii sînt cu adevărat însetați să afle vestea cea bună.”

La această lucrare contribuim și cu darurile celui de al 13-lea Sabat din acest trimestru, care se vor strînge pe 19 decembrie. Partea fiecăruia va ajuta la realizarea unor obiective din cuprinsul Diviziunii Euro-Asia, ca ridicarea unei școli, înființarea a patru centre de evanghelizare și a patru centre medicale și altele.

(Text prescurtat)

- Urmare din cop. 2-a -

Sînt entuziasat atunci cînd mă gîndesc la faptul că biserica răspunde nevoilor omenirii. Să reținem modul în care pune Pavel problema. Cel care a atins maturitatea spirituală este acela care merge să viziteze și să încerce să fie de ajutor celui căzut. Și, în timp ce el sau ea merge să facă această lucrare, Pavel spunea: „Nu uita. Veghează asupra ta. Nu ești în afara ispitirii”. Acela care acționează în numele bisericii, pentru a contribui la refacerea spirituală a cuiva, trebuie să fie el însuși pregătit, din punct de vedere mintal și spiritual, ca să aibă de-a face cu orice fel de păcat. Biserica, comunitatea ce este chemată să lege rănile, să vindece, trebuie să descopere și să împuternicească pe aceia care au acest dar, să facă această lucrare. Nu toți au acest dar, nu toți pot face acest lucru. Deci, nu toți vor putea porni să facă această lucrare.

În această lucrare de legare a rănilor, de vindecare, noi trebuie să dăm pe față o mare atenție, bunățate, blîndețe și iubire. Acțiunea plină de iubire are o deosebită putere, căci dragostea este un principiu divin. „Un răspuns blînd potolăște mînia”, căci „dragostea care suferă totul” și este plină de bunățate, dragostea care „acoperă o sumedenie de păcate” (Prov. 15, 1; 1 Cor. 13, 4; 1 Petru 4, 8) ne va învăța lecția slujirii dezinteresate pentru aproapele. Vom cunoaște astfel puterea de vindecare a rănilor, cu care sîntem dăruți. Vom ști atunci cum se poate transforma viața, iar pămîntul va deveni asemenea cerului și o pregustare a lui. La prima vedere, Pavel lasă impresia că se contrazice singur. După ce ne sfătuiește să ne purtăm unii altora poverile, el spune: „Căci fiecare își va purta sarcina lui însuși” (Gal. 6, 5). Noi nu trebuie să facem din cei răniți niște invalizi pe viață. Ei trebuie ajutați să-și recapete sănătatea și, la

rîndul lor, să devină ei vindecători. Este o bună terapie aceea de a avea răspunderi și a purta poveri.

Am citit undeva despre un grup de oameni, niște refugiați, care mergeau spre... libertate. Dar drumul era lung și anevoios, plin de primejdii. Toți erau epuizați și unii erau gata să se prăbușească pe cale. Unul din grup s-a prăbușit epuizat, fără să mai poată găsi puterea și voința necesare pentru a merge mai departe. Dar cineva din acel grup a luat un prunc din mîinile mamei și l-a așezat în brațele lui să-l ducă. Efectul acestui gest a schimbat situația. Preocuparea față de copilăș a reînviat pe sărmanul refugiat epuizat. El a găsit resursele necesare pentru a merge mai departe. Astfel că, ori de cîte ori cineva din această grupă ajungea la epuizare, copilășul era așezat în brațele lui și experimentul a dat totdeauna roade.

Biserica, comunitatea, nu este numai un spital, un loc în care se leagă și se vindecă rănile. Ea este și un centru de refacere. Cel rănit capătă aici putere și devine nu numai un rănit vindecat și care acționează, ci și un vindecător de răni. Am căutat să prezint biserica, comunitățile noastre ca o reală și adevărată comuniune vindecătoare, fiecare comunitate un centru de refacere, de reînviare, plin de viață, de energie și de puterea Duhului Sfînt. Membrii vor fi atunci legați laolaltă cu legăturile iubirii. Fiecare în parte va deveni un instrument pentru vindecarea și binecuvîntarea altuia. Nu este minunat acest lucru?

Karl Meninger, un renumit psihiatru, scria următoarele despre influența vindecătoare a serviciului divin creștin de închinare și a predicării Cuvîntului:

„Pastorul, stînd înaintea turmei sale săptămîină după săptămîină, vorbindu-le o jumătate de oră sub auspiciu estetic și sfinte, are o ocazie inegalabilă de a ușura

poverile, de a întrerupe și redirecționa gîndirea, a ușura simțămîntul vinovăției și autopedeapsa, inspirînd o îmbunătățire socială și individuală a celor în cauză. Nici un psihiatru sau psihoterapist nu are atît de multe ocazii să vindece sufletul și mintea, ca acelea pe care le au pastorii. Și pastorii au, de asemenea, deosebita ocazie de a face ceea ce foarte puțini psihiatri fac, de a preveni dezvoltarea neliniștii și a tulburării, deprimării și alte suferințe, boli mintale” (Whatever Became of Sin?, pag. 201).

Vestirea Cuvîntului nu este încredințată numai pastorului întărit prin binecuvîntare. Fiecare dintre noi trebuie să fie un slujitor al lui Dumnezeu. Noi sîntem o biserică mărturisitoare și trăitoare a Cuvîntului lui Dumnezeu. Pastori și membri, deopotrivă, au privilegiul deosebit, acela de a preveni unele din neînțelegerile ce se acumulează cu timpul, simțămîntul vinovăției, acțiuni agresive și alte rădăcini ale unor suferințe și boli mintale. Dacă veți întreba cum? Predicați! Vestiți Cuvîntul așa cum este el. Rostiți-l de la amvon. Strigați-l de pe acoperișul casei.

„Ce să strigăm?”

„Strigați cuvinte de mîngîiere, de pocăință, de speranță” (Idem, pag. 228).

Psalmistul spune: „A trimis Cuvîntul Său și i-a tămăduit” (Ps. 107, 20). Și o astfel de comuniune vindecătoare, o astfel de biserică sau comunitate ce leagă și vindecă rănile nu se va concentra numai asupra ei, nu numai asupra propriilor ei nevoi. Nicidecum! Ea se va îndrepta spre mulțimile lumii acesteia, pe care Dumnezeu le iubește.

Această biserică și această comunitate, acest slujitor și acest credincios se va uita pe sine și nevoile sale și se va arunca în brazda nevoilor lumii. Ea va chema la părăsire pe toți aceia care sînt trudiți și împovărați de griji și necazuri. Ea va declara că

poporul, oamenii, lumea, societatea de astăzi, cei mici și cei mari, cei bogați și cei săraci, mai marii lumii ca și dezmoșteniții soartei, toți au nevoie de Dumnezeu. Ei vor sublinia, de asemenea, că oamenii au nevoie unii de alții.

Să privim înainte și să rugăm pe Dumnezeu acum, la acest sfârșit de an, ca El să ne dea viziunea de care avem nevoie, de a deveni o biserică, o comunitate în care se leagă și se vindecă rănile sufletului omenesc după îndemnul Marelui nostru Domn și Mîntuitor, care a spus: „Milă voiesc, iar nu jertfă”.

Milă, bunătate, iubire, iată religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ne va determina să căutăm pe orfani și pe văduve, pe cei suferinzi și pe cei răniți, pentru ca Templul închinării și slujirii lui Dumnezeu să fie plin.

Să ne rugăm ca biserica și comunitățile noastre să fie aceea comuniune vindecătoare de suflet, așa cum dorește Dumnezeu să fim.

*C.E. Bradford,
fost președinte
al Diviziunii Nord Americane*

*Traducere și adaptare
D. Popa,
redactor*

„Nu de oratori învățați și elocvenți e nevoie acum, ci de bărbați și femei umile, care au învățat de la Hristos din Nazaret să fie blînzi și smeriți cu inima și care, punîndu-și nădejdea în puterea Lui, vor merge la drumuri și la garduri pentru a face invitația: 'Veniți căci iată că toate sînt gata'” (Luca 14,17).

FOLOSIREA TERMENULUI "BĂTRÎN" (PREZBITER SAU EPISCOP) ÎN NOUL TESTAMENT

1. Termenul „prezbiter (presbuteros) înseamnă „bătrîn”. La iudei, persoanele în vîrstă erau acelea care, în mod tradițional, erau alese conducători datorită experienței și înțelepciunii lor.

2. Conducătorul fiecărei sinagogi era numit „bătrîn” sau, în grecește, presbuteros - prezbiter.

3. Membrii laici ai sinagogii erau numiți „bătrîni” sau „prezbiteri”. O folosire similară a acestui termen o găsim și în culturile din jurul Palestinei. În Asia Mică, „bătrîni” erau membri ai unei corporații. În Egipt, la preoții templului se făcea adesea referire ca fiind „bătrîni”.

În acest context, Biserica Noului Testament folosește acest termen. Putem, deci, în mod cert să tragem următoarele concluzii cu privire la folosirea acestui termen:

a. În primul secol al erei noastre, „bătrîn”, ca funcție în biserică, era un laic. Termenul de „prezbiter” (presbuteros) nu este aplicat apostolilor, ci se referă la bărbații care erau asociați cu apostolii.

b. Un „bătrîn” era un om în vîrstă, care era principalul conducător al comunității locale.

c. Termenul „bătrîn” era folosit, de asemenea, cu referire la anumite persoane din Ierusalim, care lucrau împreună cu apostolii și se ocupau de probleme ce aveau implicații mai mari, pentru întreaga biserică.

d. „Bătrîni” mai erau numiți și „supraveghetori” sau „episcopi” (episkopoi). Termenul era folosit împreună cu cel de „prezbiter” (presbuteros). Acest „bătrîn”, „prezbiter” sau „episcop” era un supraveghetor al bisericii și era ales dintre laici. Mult mai târziu,

prin secolul al treilea d.Hr., biserică, în condițiile istorice de atunci, a început să facă deosebire în folosirea acestor doi termeni. Aceasta, ca o consecință a îndepărtării bisericii (a conducătorilor ei) de adevărurile bisericii primare și pătrunderea filozofiei păgîne în creștinism.

Noul Testament însă arată în mod clar că, în vremea apostolilor, acești doi termeni se refereau la una și aceeași slujbă (1 Tim. 3, 2-7; Tit 1, 5-9; Fapte 20, 28; Filip. 1,1). În sprijinul acestui adevăr ne vin și „părinții bisericii” sau, cum se obișnuiește în terminologia Bisericii Ortodoxe, „sfînții părinți”. Astfel, Clement din Roma (96 d.Hr.), în lucrarea sa „Epistola către Corinteni 44”, arată că „prezbiter” și „episcop” denumește una și aceeași slujbă în biserică. Crisostom (407 d.Hr.) declară următoarele: „În timpurile mai vechi, 'bătrîni’ erau 'supraveghetori’ sau 'episcopi’ și 'slujitori’ ('diaconi’) ai lui Hristos și supraveghetori, bătrîni” (Prima Omelie din Epistola către Corinteni 1, in migne, Patrologia Graeca, vol.62, 183). Putem concludiona că, în timpul apostolului Pavel, „bătrîni” (presbuteroi) și „episcopii” (episkopoi) erau unii și aceiași slujbași ai bisericii, ocupînd una și aceeași slujbă în biserică (Fapte 11, 30; 1, 20; Tit 1, 5-7).

Pentru că adesea ni se reproșează că nu rămînem fideli practicilor evanghelice și apostolice, în legătură cu „existența slujbei de episcop”, ca autoritate în biserică creștină, trebuie să subliniem că:

Continuare în pag. 14

-- În zilele de 10-11 octombrie, a avut loc la Slobozia o frumoasă întâlnire între 13 formații muzicale ale tinerilor din diferite comunități adventiste din țară. Inițiativa aparține tinerilor din Slobozia și fraților Ion Buciuman și Leon Roman, din Departamentul Tineret al Uniunii, respectiv al Conferinței Muntenia.

Festivalul s-a desfășurat în Casa de Rugăciune adventistă din localitate care, timp de două zile, a răsunit de imnurile de laudă și de consacrare la adresa lui Dumnezeu, cu puterea de convingere a lucrurilor pornite din inimă.

Dincolo de câștigul greu de evaluat al părtașiei frățești, iată și alte „câștiguri”: premiul I, formația din Tîrgoviște, premiul II, formația din Brașov și premiul III, formația din Bacău.

Juriul a fost exigent și hotărât în aprecierea repertoriului și a modului de execuție, dând ton în același timp și în privința genului de muzică, demn de a fi încurajat în comunitățile noastre. Merită să amintim că simbătă seara tinerii din comunitatea Gheorghe Doja au prezentat frumoasa istorie a Esterei, în formă dramatizată, care a lăsat o impresie profundă asupra celor prezenți.

Întâlnirea s-a bucurat de mare succes; inițiativa merită să fie preluată și de alte comunități.

-- Întrunirea Consiliului Național al Tineretului Adventist

Pe data de 13 octombrie, s-au întâlnit la București conducătorii departamentelor de tineret de la Uniune și Conferințe. A fost prima întrunire de acest gen, în centrul căreia s-a aflat pregătirea pentru Anul Internațional al Evangheliei pentru Tineret.

Iată, pe scurt, calendarul pregătirilor și al desfășurării acestui an de evanghelizare a tineretului.

Decembrie 1992 - Ianuarie 1993. La fiecare conferință se organizează Festivaluri pentru tineret, în scopul lansării tinerilor în lucrarea de evanghelizare, care vor cuprinde o multitudine de

proiecte atât pentru acțiuni individuale, cât și pentru cele în grup.

7 - 13 martie. Săptămâna de Rugăciune a Tineretului, urmată imediat de campanii publice de evanghelizare pentru tineret. La toate cele șase conferințe, aceste evanghelizări vor fi ținute de evangheliști străini, cu prezentarea unor teme speciale pentru tineret. Ele vor ține două săptămâni. Tinerii vor continua această lucrare, acțiunile lor concretizându-se - conform proiectului - în 1500 de evanghelizări locale, făcute de grupuri de tineri, 5000 de mărturii personale, 24 de manifestări regionale (asemănătoare cu aceea de la Slobozia) și împărțirea a 100.000 de cărți „Calea către Hristos”, ediție specială pentru tineri.

Visul tinerilor este ca, în urma consacrării lor în această sfântă lucrare, Dumnezeu să mai adauge 4000 de alte inimi tinere,

atrase de harul ceresc din deșertăciunea acestei lumi.

Fratele Buciuman, directorul Departamentului Tineret al Uniunii, repetă cu încredere previziunea Spiritului Profetic: „În viitor, grosul lucrării se va face de tineret!” Să dea bunul Dumnezeu.

Ca titlu de curiozitate, amintim că în cursul anului 1993 se vor înființa și 100 de cluburi de cercetași din rândurile tineretului adventist. De asemenea, s-au adoptat drapelul tineretului, emblema, însemnele organizațiilor și uniforme pentru conducătorii de tineret de la conferințe: veston bleumarin, pantaloni gri, cămașă albastră cu cravată roșie, pantofi negri. Însemnul va fi purtat pe pieptul vestonului, în partea stângă.

Pentru uniformele tinerilor se așteaptă sugestii.

Conssemnat de Forray Lazăr,
Departamentul Comunicații

DREPTUL LA REPLICĂ

Odată, o maimuță din evul anecdotic,
Venind la sfat pe-o creangă de arbore exotic,
A zis: Atențiune! Sînt foarte ofensată;
Circulă-n lume vorba, deloc adevărată,
Că Homo ar descinde din buna noastră rasă...
Însăși ideea-aceasta îmi pare odioasă!
Ați pomenit vreodată divorțuri printre noi,
Copii lăsați pe drumuri sau imnuri de război?
Cine-a văzut în hoardă, la noi, bolnavi mintali,
Drogați, lacomi de cărnuri și homosexuali,
Escroci, bandiți, guerille sau vreo tutungerie?
În neamul nostru nobil nu vezi așa prostie.
Noi n-avem mafii crude în stirpea noastră-ateasă,
Nici teroriști, nici dogme, nici luptele de clasă.
Cît am bătut eu jungla, scuzați, n-am observat,
În obștea simiască, cocotier privat,
Nici garduri și nici paznici, nici pui murînd de foame
Sau omorîți în taină de așa-zise mame...
Nu veți vedea vreodată, cît soarele și luna,
O mînte de maimuță dospind în ea minciuna.
Chiar dacă-aș fi silită de vreun laborator,
N-aș deveni port-bîta și nici informator.
Și iată încă una din lumea lor de jos:
La noi nu se întîmplă război religios,
Nici sfînte inchiziții, nici libertăți în lanțuri,
Nici chefuri după care să ne culcăm prin șanțuri,
Nici ordini mondiale, nici naționalism
Și nici vreo îndoială ce duce-n ateism...
I-adevărât că Homo a coborît ca soi,
Dar nu! Fiți rezonabili, n-a coborît din noi!

Prelucrare: Florin Lăiu

**LA CLUJ, ȘI-A DESCHIS
PORȚILE PRIMUL LICEU
ADVENTIST DIN ȚARĂ**

Din inițiativa fraților de la Conferința Transilvania de Nord, pe atunci Conferința Cluj, și în urma eforturilor fratelui Roșca Benjamin, secretar și director cu educația la acea conferință, în toamna acestui an a apărut pe harta rețelei de școli primul liceu adventist din țara noastră.

Liceul este de profil umanist și a găsit găzduire în clădirea Liceului nr. 8 din Cluj. În cele două sesiuni ale examenelor de admitere au intrat 66 de elevi, dintre care 45 la secția cu limba de predare română și 21 la cea de limbă maghiară. Elevii veniți din alte localități stau la internatul școlii și servesc masa la cantina școlii. Sîmbătă sînt tot la școală! Dar să nu vă speriați, nu au o rîvnă chiar atît de exagerată pentru învățatură încît să facă și Ziua Domnului egală cu celelalte zile din săptămîină. O sală de clasă a fost transformată în casă de rugăciune. O comunitate de 66 de membri! Și toți tineri!

Măcar pentru o zi m-aș așeza și eu într-una din băncile acelei școli. Să mă mai întineresc puțin. Și să vă aduc un reportaj autentic, de la fața locului. În numărul viitor al revistei noastre.

*

**NOUL AN UNIVERSITAR
LA I.T.A. - REFLECȚII**

Au trecut și zilele fierbinți ale examenelor de admitere la Institutul Teologic Adventist de Grad Universitar din București. Dintre cei 100 de candidați, 25 au și început cursurile anului întîi ale Facultății de pastorație. Ceilalți s-au întors la locurile de unde veniseră. Unii, ca să se pregătească mai temeinic pentru anul viitor, alții, ca să-și croiască un alt rost în viață. Așa se întîmplă la orice examen de admitere cînd numărul de locuri este mai mic ca acela al candidaților sau pre-

gătirea acestora lasă de dorit. Examenele n-au fost ușoare, ele au fost cu adevărat la nivelul admiterii în învățămîntul superior. Mai ales cunoștințele biblice erau notate cu o exigență sporită, dar și probele de aptitudine și de cultură generală puteau fi hotărîtoare, ca și referințele primite de la comunități, despre ținuta moral-spirituală a tinerilor.

Oricum, examenul a dovedit că alegerea chemării de pastor nu poate fi doar o soluție alternativă în lipsă de altceva mai bun sau mai ușor. Ea cere consacrare totală chiar de la început, o preocupare stăruitoare în vederea pregătirii pentru o misiune pentru care ai simțul vocației. Altfel, ratarea este posibilă chiar de la primii pași. Și poate că este mai bine așa.

Viața unui pastor este o viață de dăruire și de servire, de neodihnă și frămîntare permanentă pentru „turmă”, o ardere neîncetată pentru marea familie de credincioși cu care vrea să împartă destinul vremelnic și cel veșnic. Înseamnă o viață de sacrificii, ca viața oricărui părinte bun pentru copiii săi. Ea cere o direcție de viață hotărîtă din timp, un mod de a fi orientat spre acest scop, un program de pregătire spirituală și intelectuală sub semnul năzuinței către performanță, către culmi. Cu toate scăderile inerente oricărei metode omenești, credem că examenul de admitere a cîntărit în acest sens.

Merită să fie amintit că, printre cei reușiți, sînt și cîțiva tineri care au primit credința adventă numai cu 1-2 ani în urmă. Spre surpriza generală, ei au cunoscut Biblia mai bine decît mulți dintre candidații născuți și crescuți „în credință”.

Acum urmează un an de muncă încordată. Din păcate, condițiile de studiu de la Institut nu sînt mai bune ca la multe alte școli din țară. Nu sînt săli de clasă suficiente, de aceea, pentru

anul III, cursurile se țin după-amiază. Biblioteca Institutului este încă modestă, fără săli de lectură, fără cărți suficiente și... fără bibliotecar. Neavînd un internat, studenții au fost obligați să-și caute gazde în oraș, ceea ce, la posibilitățile lor financiare mai mult decît modeste, este foarte greu. Chiria pentru o cameră din București este exagerat de mare, iar prețul alimentelor concurează cu aceasta. Situația seamănă cu acele timpuri „eroice” pe care le-am trăit și noi cîndva la seminar, cu vreo 30 de ani în urmă. Și am învățat că examenul de admitere, de fapt, ține patru ani. Dacă nu și după aceea. Toată viața!

(Într-un număr viitor, vom mai reveni cu un reportaj despre prezentul și viitorul institutului nostru)

*

SĂRBĂTOARE LA BRĂILA

3 octombrie 1992. În după-amiază acestei zile de Sabat, în comunitatea adventistă din Brăila, este o atmosferă de sărbătoare. După lungă vacanță de vară, peste o sută de tinere și tineri s-au regăsit aici, ca să urmeze cursurile Școlii Sanitare Postliceale Adventiste. Sala este arhiplină. Pe platforma din față apare corul școlii. Fețele lor erau îmbujorate de emoție. Coruri, versuri... expresii ale devoțiunii în veșmîntul limbajului înaripat, către Acela care este Tatăl și Mîntuitorul nostru. Mulți dintre părinții care și-au condus odraslele șterg în taină o lacrimă din ochi, ca un fel de suspin de mulțumire. Căci copiii lor vor fi solii Împărăției pe un tărîm special al existenței, în spitale, în casa suferinței, a trupurilor zdrobite sub boli și accidente, în care, adesea, se ascunde un suflet și mai zdrobit. Ei vor fi vestitorii marelui transplant de inimă, ai vindecării dîvine.

Am stat de vorbă cu fratele Paulini Ene, medicul adventist de la Brăila care a înființat această școală. Redau mai jos fragmente din discuția noastră.

Î. Sînteți directorul acestei instituții, prima de acest gen în Biserica Adventistă din România.

Î. Vă pregătiți elevii în acest sens?

R. Da! Toată medicina actuală este bazată pe teorii evoluționiste. Însă noi pornim de la convingerea biblică că omul nu este un produs natural, ci a fost creat de Dumnezeu, iar legile sănătății,

Î. Și cum s-au integrat în această școală?

R. Fără dificultăți. Încă de la înscriere semnează o fișă că vor respecta principiile morale ale Bisericii Adventiste, chiar dacă nu împărtășesc învățăturile ei. Dar mulți participă cu noi la toate ser-

ELEVI ȘI PROFESORI

ȘCOALA SANITARĂ POSTLICEALĂ DIN BRĂILA

Cum v-a venit ideea?

R. O mișcare care nu-și crează cadre se stinge. Ori lucrarea misionară medicală din Biserica Adventistă este a doua, ca importanță, după evanghelizare.

Î. Deci aveți viziunea unei lucrări medicale mult mai extinse în țara noastră?

R. Absolut! În primul rînd, principiile reformei sanitare trebuie ridicate la locul care li se cuvine. Apoi să atragem atenția asupra primejdiei pe care o reprezintă unele tratamente naturiste de inspirație New Age, practicate și de unii adventiști.

stabilite de Creator, reflectă acest adevăr.

Î. Ce vă spune experiența primului an: elevii asimilează fără greutate acest concept? Mă gîndesc la cei care nu sînt adventiști.

R. Am fost surprins cît de ușor și-au însușit concepția creaționistă!

Î. Cîți elevi aveți acum?

R. 140, din care 71 în anul întii și 69 în anul doi.

Î. Din aceștia cîți sînt de altă religie?

R. În anul doi avem 10 neadventiști, iar în anul întii vreo 15.

viciile divine. Unii au renunțat la bijuterii, ca să poată cînta în corul școlii, și am avut surpriza să-i auzim chiar rugîndu-se la orele noastre de clasă.

Î. Din cîte județe aveți elevi?

R. Aproape din toată țara și din Republica Moldova.

Î. Ce greutăți ați întîmpinat la înființarea școlii?

R. Prima a fost neîncrederea...

Î. Din partea cui?

R. Din partea colegilor, a comunității locale, a bisericii, neîncredere că se poate înființa o asemenea școală adventistă. În schimb, Ministerul Sănătății ne-a

încurajat cel mai mult: „Noi îi cunoaștem pe adventiști; știm că veți face o lucrare foarte bună. Să nu renunțați!” - mi-au spus dînșii.

Î. Și ce greutăți aveți acum?

R. Nu avem spațiu corespunzător. Dar, din economiile strânse anul trecut, am mai construit o sală de clasă. Într-o altă clădire a conferinței amenajăm o cantină și pentru viitor ne gândim la un internat, ca să ușurăm situația elevilor care, pe lângă taxa școlară, trebuie să plătească gazda și să se îngrijească de alimente, toate foarte scumpe.

Î. Ce șanse sînt ca diploma dată de dumneavoastră să fie recunoscută de stat?

R. Cînd am pornit la drum, șansele erau mici. Am plecat mai mult prin credință. Aveam doar niște asigurări verbale din partea Ministerului Sănătății. Însă, pe 1 septembrie a.c., ni s-a comunicat hotărîrea Ministerului de a acorda aceleași diplome ca și școlilor de stat.

Î. Vă place să predăți?

R. Deși n-am fost cadru didactic niciodată, totuși îmi place să predau, mă simt bine între elevi, colaborez bine cu ei și sper că și ei cu mine.

Î. Câți colegi aveți?

R. În momentul de față avem opt profesori, dar avem nevoie de mai mulți...

Î. Ca perspectivă de viitor, există șansa afilierii la un institut de același gen din străinătate?

R. Sîntem în corespondență cu Atlantic Union College din S.U.A. Sînt speranțe să accepte afilierea noastră la colegiul lor, ca școala să devină româno-americană. Urmează să stabilim în ce condiții am putea colabora cu dînșii.

Î. Care ar fi avantajele acestei fuziuni?

R. În primul rînd ar fi o recunoaștere internațională, ceea ce ar oferi absolvenților posibilitatea unei angajări oriunde pe mapamond. Ar fi extraordinar...!

Î. Cu adevărat! Dumnezeu să vă ajute în tot ce este bun!

*Grupaj realizat de Forray Lazăr
Departamentul Comunicații*

LUME, ORDINE, LEGE, RELIGIE (3)

Profețiile biblice - un răspuns la evenimentele ce au loc în lume și o bază a credinței advente din vremea sfîrșitului.

În ultimă parte a studiului nostru, ne vom opri asupra schimbărilor survenite în politică și în religie, evenimente ce aruncă lumină asupra profețiilor biblice, impunîndu-le în actualitate. Sîntem datori să facem cunoscut în continuare faptul că ceea ce se plănuiește și se direcționează astăzi, mîine va deveni realitate, iar schimbările structurale vor avea repercusiuni care ne vor atinge și pe noi, cei ce constituim biserica sfîrșitului.

Pentru început, am dori să subliniem faptul că noi, Adventiștii de Ziua a Șaptea, credem că biserica Domnului Hristos trebuie să rămînă ferm la credința dată sfinților odată pentru totdeauna (Iuda 3), credință împărtășită și trăită de credincioșii din toate timpurile, Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, fiind recunoscut ca Domn și Mîntuitor personal.

Ca biserică, respingem exclusivismul, considerînd că mîntuirea nu este legată de o apartenență la o biserică, ci de primirea și trăirea adevărurilor veșnice, centrul și circumferința ei fiind Domnul Hristos și lucrarea iubirii Lui sfințitoare și ispășitoare. („Eu sînt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine.”)

Sînt biserici, ca de exemplu Biserica Catolică, care învață că nu există mîntuire în afara bisericii - cenzurare a libertății lui Dumnezeu de a acorda - după criteriile sfînte ale cerului - mîntuirea.

În ceea ce ne privește, considerăm că Mișcarea Adventă a fost chemată la existență de

Dumnezeu, că întreita solie îngerească din Apoc. 14, 6-14 trebuie să fie vestită oamenilor mai înainte de a doua venire a lui Hristos.

Sfintele Scripturi ne spun că, în mod deosebit, în timpul de pe urmă sau în vremea sfîrșitului va fi un timp de teribilă decădere morală și spirituală, fără precedent în istoria omenirii. În aceste condiții, cum și pentru a oferi o soluție de îndreptare, Dumnezeu va chema pe acei credincioși care vor fi dispuși să-L asculte, credincioși care să se supună poruncilor lui Dumnezeu și să trăiască credința lui Isus (Apoc. 14, 12).

În acest fel, se evidențiază termenul de „Biserica rămășiței” (Apoc. 12, 17) și faptul că toate evenimentele ne îndreaptă spre timpul sfîrșitului, timp în care toți oamenii sînt invitați să împărtășească credința lui Isus, fiind puși față în față cu ascultarea de poruncile Lui.

Lumea de care vorbim și căreia sîntem chemați să-i predicăm Evanghelia este formată - din punct de vedere al convingerilor religioase - din creștini și necreștini. Dar, în acest mare conglomerat „creștin”, sînt și mulți „creștini cu numele”, care au nevoie să se reîntoarcă la credința lui Isus Hristos și către Cuvîntul Său. Și trebuie să recunoaștem că acest lucru este necesar nu numai din cauza ignorării poruncilor lui Dumnezeu, ci și din cauza renunțării la principiile Reformațiunii: „Biblia și numai Biblia” și „numai prin Har”.

Dialogul dintre religiile lumii, în scopul reconcilierii și nu al revenirii la adevărul sacru al Scripturii, așa cum au fost, de exemplu, întîlnirile pentru rugăciune de care

am vorbit în articolul trecut, ca și străduințele Consiliului Ecumenic al Bisericilor, este o dovadă a unei îngrozitoare căderi de la adevăr. Pentru aceasta, acestor metode de reconciliere, trebuie să spunem un categoric NU, bazați pe Sfânta Scriptură.

Ce s-ar fi întâmplat, de exemplu, dacă pe muntele Carmel prorocul Ilie n-ar fi adresat poporului o categorică chemare de a lua poziție fie de partea lui Dumnezeu, fie a lui Baal? Ce s-ar fi întâmplat dacă prorocul Ilie ar fi căutat să realizeze o „conciliere” cu preoții lui Baal, unindu-se împreună în rugăciune?

Poziția lui Dumnezeu este categorică și nu poate fi înțeleasă greșit. „Eu sînt Domnul Dumnezeul tău... Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!” (Ex. 20, 2-3). Iar Domnul Hristos a spus categoric: „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește” (Mat. 10, 30). Nu poate fi vorba de o „conciliere” a religiilor, un amestec de religii. Ci... în termenii categorici ai lui Ilie: „Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeți după El, iar dacă este Baal, mergeți după Baal!” (1 Împ. 18, 21).

Cînd Iona s-a suit într-o corabie pentru a merge „departe de fața Domnului” (Iona 1, 3), el s-a aflat în mijlocul unui echipaj cosmopolit. Cînd s-a dezlănțuit furtuna și viața le-a fost amenințată, fiecare dintre cei de pe corabie s-a rugat dumnezeului lui (vers. 5). Interesant de reținut. Cu toată primejdia ce plana, cu sabia lui Damocles asupra capului lor, Iona... n-a luat parte la acest cerc sau grup de rugăciune. El a coborît jos, pe fundul corăbiei, și s-a culcat. Cînd situația a devenit dramatic de disperată, a fost trezit: „Scoală-te și cheamă pe Dumnezeul tău” (vers. 6). Din contextul Scripturii nu reiese că Iona s-a rugat. Dar ne este spus că, în cele din urmă, au strigat „cu toții către Dumnezeu” (vers. 14) și, în final, să ni se spună că „i-a apucat o mare frică de Domnul și

au adus Domnului o jertfă și i-au făcut juruințe” (vers. 16).

Hotărît lucru, Iona nu este cel mai bun exemplu. Legătura lui cu Dumnezeu a fost scurtcircuitată. Dar cu toate acestea, în problema amestecării religiilor, el n-a stat pe gînduri, nu s-a întrebat ce anume are de făcut. Prin exemplul său, el n-a lăsat vreun indiciu cum că ne-am putea ruga împreună cu păgînii. Noi lui Dumnezeu, ei lui Buda sau altcuiva! El

a rămas credincios lui Dumnezeu, deși fugea nu de Dumnezeu, ci de chemarea Lui.

Dialogul cu religiile lumii trebuie să-l măsurăm cu etalonul Cuvîntului biblic, pentru că, spune apostolul Pavel, „în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhurile înșelătoare și de învățăturile dracilor” (1 Tim. 4,1); aceasta este posibil pentru că oamenii ce-și spun urmași ai lui Hristos au

doar „o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea”. Sfântul categoric al marelui apostol este neechivoc: „Depărtează-te de oamenii aceștia” (2 Tim. 3, 5).

Aceasta fundamentează și poziția noastră față de ecumenism:

- Înțelegerea misiunii și însărcinării noastre nu ne îngăduie să ne aliniem obiectivelor ecumenismului. Mandatul divin și însărcinarea Evangheliei ne cere să rostim solia mântuirii „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod”.

- O unire sau conciliere între bisericile creștine, care nu se ba-

zează pe adevărurile cuprinse în Cuvîntul Scripturii, ci se face cu prețul adevărului, fără să corespundă cu principiul „Sola Scriptura” și cu curăția biblică, nu poate fi acceptată de Adventiștii de Ziua a Șaptea.

- Pe temeiul înțelegerii noastre profetice din Daniel 7 și Apocalips 13 și 17, noi vedem în schimbările ce au loc în protestantism, cum și în religia și politica Vaticanului, împlinirea profețiilor biblice în legătură cu Antihristul.

În studiile noastre, noi am vorbit despre „o nouă ordine internațională, care își propune să ofere

lumii pace și siguranță. Din Apocalips 13, noi știm că Papalitatea și America, aceste două puteri, vor juca un rol deosebit în timpul de pe urmă, ele influențând și conducând desfășurarea evenimentelor din lumea politică și religioasă. Este un lucru clar acela că aceste două puteri (politice, religioase și financiare) se unesc pentru a colabora strâns în sfera politică, religioasă și financiară. Spre ce anume țintesc aceste legături dintre Roma și Washington, dintre Vatican și America protestantă? Ne vom ocupa de aceasta în numărul următor al revistei noastre.

Stiri... Stiri... Stiri...

ÎNCĂ O DATĂ FESTIVALUL CONCURS LAUDE-DOMINI

Deși la ora apariției acestui număr al revistei festivalul va fi deja în plină desfășurare - dacă nu cumva încheiat, totuși publicăm știrea reeditării acestei manifestări culturale religioase, care anul trecut a adus recunoaștere unor formații corale din comunitățile noastre.

Anul acesta, festivalul va fi ținut pe data de 5 și 6 decembrie în aula Universității din București. Pot participa coruri de orice fel, cu trei piese corale religioase alese de participanți.

Apreciem inițiativa și eforturile domnului Geo Pîrgaru, președintele Forumului Democrației și Unității Naționale, în organizarea căruia are loc Festivalul-concurs Laude-Domini.

*

ANUNȚ IMPORTANT !

Ne parvin vești despre manifestări de intoleranță religioasă și instigare din partea unor „profesori” de religie, aleși de Biserica Ortodoxă din rândurile amatorilor să predea lecții de religie în școli. „Feriți-vă de adventiști căci sînt periculoși”, propovăduia unul dintre aceștia propria sa evanghelie, necunoscînd, cu siguranță, pe aceea din Biblie.

Sperăm că Biserica Ortodoxă își va instrui oamenii să urmeze conduita

Stiri... Stiri... Stiri...

bunei conviețuirii și toleranței creștine și nu va îngădui spiritul de învrăjbit.

Apelăm la toți aceia care cunosc astfel de manifestări, să ne semnaleze neîntîrziat, comunicîndu-ne datele exacte ale cazurilor la adresa Uniunii, Departamentul Comunicații.

*

PROTEST

În seara zilei de 26 oct. a.c., postul de televiziune SOTI a transmis manifestarea unor credincioși ortodocși împotriva patriarhului Bisericii Ortodoxe. Mitingul a avut loc la București, pe Dealul Mitropoliei. Întrebat fiind de reporter cine sînt manifestanții, preotul Ioan Sauca răspunde: „Probabil Maritorii lui Iehova sau Adventiștii”.

Sîntem profund indignați de această atitudine a unui prelat, care nu s-a sfiit să spună un neadevăr, instigînd mii de ortodocși de bună credință împotriva noastră. Apreciem că Biserica Ortodoxă a promovat pînă acum principiile toleranței și ale bunelor relații dintre creștinii de diferite confesiuni și un merit negreșit îi revine capului Bisericii Ortodoxe din țară. Contestatarii sfinției sale erau oîțele din turmă, așa cum, de fapt, a și mărturisit unul dintre manifestanți.

Uniunea a trimis o notă de protest la adresa Patriarhiei și a întreprins și

Stiri... Stiri... Stiri...

alte demersuri ca să nu se mai repete astfel de lucruri.

*

SESIUNEA DE TOAMNĂ A DIVIZIUNII

În primele zile ale lunii noiembrie, are loc ședința de toamnă a Comitetului Diviziunii Euro-Africa. Cu această ocazie, se prezintă rapoartele Uniunilor și se hotărăște planul de acțiune pentru anul care urmează. Pentru reprezentarea Bisericii din România, din partea noastră au plecat pe data de 1 noiembrie frații Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii, Adrian Bocăneanu, secretar, și Viorel Dima, trezorier.

*

ÎNTÎLNIREA EDITORILOR ADVENTIȘTI

Între 5 - 8 oct., la Collonges, Franța, au fost convocați reprezentanții editurilor adventiste din partea europeană a Diviziunii Euro-Africa. Din partea Editurii „Cuvîntul Evangheliei” a participat fr. Forray Lazăr. Obiectivul întîlnirii a fost standardizarea formateelor unor reviste, elaborarea unui plan editorial comun și studierea posibilităților de cooperare între diferite edituri.

L. Forray

Departamentul Comunicații

Începînd cu acest număr, paginile revistei noastre vî sînt puse la dispoziție. Întrebări ce vî frîmîntî, pentru care cîutați un rîspuns sau pentru care doriți sî aflați care este poziția sau punctul de vedere al bisericii, aceste întrebări vî rugîm sî le adresați redacției noastre, care vî va rîspunde în paginile rubricii: „Poșta redacției”.

Dacî doriți ca în paginile revistei noastre sî se trateze anumite probleme de interes general și actual sau subiecte speciale ce intereseazî biserica, vî rugîm sî ne scrieți pe adresa: Redacția „Curierul Adventist”, București, Str. Argeș Nr. 8, Sector 2; Of. P. 9; Cod 73162 → Pentru „Poșta Redacției” - D. Popa.

Într-o scrisoare primitî la redacție, am fost rugați sî publicîm o rețetî pentru pîinea de la Sfînta Cinî. Adesea, pîinea este fîcutî în mod necorespunzîtor. Fie cî este prea sfîrîmicioasî, fie greu de frînt, groasî, etc.

Iatî o rețetî pentru pregîtirea pîinii pentru Sfînta Cinî, pentru 80 de persoane.

1. Pregîtirea spiritualî a diaconesei care face aceastî pîine. Studiarea Cuvîntului lui Dumnezeu și al Spiritului Profetic care ne vorbește de jertfa ispîșitoare a Domnului Hristos și importanța ei; rugîciune și o deosebitî comuniune cu Mintuitorul nostru.

2. O curîțire deosebitî a tot ceea ce folosim pentru scopul acesta.

3. Ce este necesar pentru facerea pîinii:

- Ulei (de preferat de mîsline) 90 gr.
- Fîinî superioarî 300 gr.
- Sare - 1/3 dintr-o linguriță rasî
- Apî (cu aproximație) 90 gr.

4. Prepararea:

- Fîina cernutî prin sitî se pune pe o planșetî, împreunî cu sarea și uleiul, amestecîndu-se bine, pînî cînd toatî fîina se îmbibî de ulei.

- Se adaugî apa rece și se frîmîntî bine timp de 20-25 minute.

- Se întinde aluatul în mod omogen pe o tavî întoarsî, peste care se pune hîrtie albî.

- Se împarte în bucîți de 2x2 cm., care sînt întepeate cu furculița. Se coace la foc potrivit.

- Dupî 10-15 minute, se controleazî dacî pîinea s-a umflat ușor și se introduce lama cuțitului sub pîine pentru a ieși aburul.

- Nu se va întrebuița, în mod categoric, nici unt și nici smîntînî la facerea pîinii pentru Sfînta Cinî.

În ultimul timp, în București, mai multe cîsîtorii s-au oficiat în alte locuri, în afara Caselor noastre de Rugîciune. S-au oficiat în Biserica Luteranî, Sala Radiodifuziunii Romîne și Muzeul de Istorie.

În ceea ce privește serviciul divin al cîsîtoriei, el s-a trans-

format într-un spectacol, dupî rețete de import.

Cum vede biserica aceastî stare de lucruri, care tînde sî se generalizeze?

Dintotdeauna, sfatul și poziția bisericii în ceea ce privește serviciul divin de cîsîtorie a fost acela ca la „ceremonia cîsîtoriei sî se observe simplitatea”. Acest serviciu divin trebuie sî fie simplu și spiritual.

Serva Domnului s-a ocupat foarte mult de acest aspect al vieții noastre creștine, sfîtuind la simplitate și demnitate creștinî.

Creștinul n-ar trebui sî admitî și nici n-ar trebui sî practice fala sau mîndria în îmbrîcîminte și nici manifestîri ostentative, de paradî. Principiile demnității și simplității creștine, ar trebui sî fie practicate în serviciile divine ale cîsîtoriilor, la fel ca și celelalte servicii divine” (E.G.White, M.S./3/68).

„În conformitate cu învățîtura Bisericii A.Z.Ș., Comitetul Comunității are datoria de a stîrui asupra simplității și demnității în tot ceea ce privește decorurile și aranjamentele din adunare. În locușul de cult sî nu se îngîduie o purtare nesperioasî și nici un fel de ușurîtate” (E.G.White, M.P./58)

Am putea cita multe alte declarații ale Spiritului Profetic, care recomandî simplitatea și un comportament creștin demn.

Serviciul divin de cîsîtorie, ca orice serviciu divin, se sîvîrșește înaptea lui Dumnezeu. Iar înaptea Lui noi trebuie sî venim în umilițî și cu dorința sincerî de a fi binecuvîntați de El. Este în sine un act intim și trebuie sî ne comportîm ca atare. El se aduce la îndeplinire în Casele noastre de Rugîciune.

Fîrî sî fim tradiționaliști sau înguști, dar poate cî ne stî bine sî fim puțini conservatori, în practica bisericii noastre, la solemnitatea cîsîtoriei, în spiritul simplității, scopul acestui serviciu divin este de a cere binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra celor cîsîtoriți și nu de a da un spectacol; amvonul nî se dî la o parte și nici mirele și mireasa nu stau pe

COMUNITATEA „COCORĂȘTI - COLȚ”
 CONFERINȚA MUNTENIA
 - SECERIȘ 1992 -

A.Z.Ș. din Ciuperceii Noi, jud. Dolj, și anume, reconsacrarea Casei de Rugăciune a comunității.

Comunitatea Ciuperceii Noi a luat ființă în anul 1930. În 1937, cei 20 de membri construiesc primul locaș de închinare, ce va fi renovat în 1976. Locașul este extins și modernizat în acest an.

Cu această ocazie, a fost prezent fr. Nelu Dumitrescu, președintele Uniunii, serviciul divin de reconsacrare fiind, pentru cei 120 de membri ai comunității, un prilej de a aduce mulțumire și recunoștință lui Dumnezeu pentru intervențiile Lui minunate și pentru asigurarea călăuzirii Sale, pînă vom ajunge în Împărăția Cerului.

Pastor, Chircan Iosif

platforma de la amvon, ci stau în fața amvonului.

Pe măsură ce ne apropiem mai mult de încheierea istoriei planului de mîntuire, trebuie să dăm pe față o mai mare și mai profundă legătură cu Dumnezeu, printr-o viață demnă, care să demonstreze că ne-am însușit sfatul și drumul de urmat tras de Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos: „Și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima”.

Sabatul din 22 august a.c. a marcat un eveniment deosebit de important pentru comunitatea

**FOLOSIREA TERMENULUI „DĂTRIN.”
 (PREZBITER SAU EPISCOP)
 ÎN NOUL TESTAMENT**

„EPISCOP” (Gr. episkopos) sau „supraveghetor” se referă, în general, în Noul Testament, la o persoană ce servește în calitate de „supraveghetor” sau „superintendent” sau „păzitor” peste biserică, persoană ce era numită dintre laici. O dată, în 1 Petru 2, 25, termenul este aplicat la Domnul Hristos, pe care Petru îl numește „Păstorul și Episcopul sufletelor voastre”. „Priveghetor” sau „Păzitori” (gr. Episkopoi), din Fapte 20, 28, sînt numiți „prezbiteri” (gr. Prezbiteroi) în v. 17. O astfel de folosire a termenilor de

- URMARE DIN PAG. 6-a -

către apostoli este confirmată, așa cum am arătat mai sus, de către „Sfinții Părinți”.

Cerințele caracteristice și îndatoririle unui „episcop” (prezbiter sau supraveghetor) sînt clar arătate în 1 Tim. 3, 2-7. O examinare atentă a acestor îndatoriri arată că, la origine, „prezbiterul” sau echivalentul titlului în grecește, „episcop”, nu era deloc investit cu autoritatea pe care, mult mai tîrziu, și-au asumat-o cei ce au ocupat aceste funcții.

Redacția

ATENȚIUNE:

**ÎNCĂ VĂ MAI PUTEȚI REÎNNOI
 ABONAMENTELE LA „CURIERUL ADVENTIST”
 PENTRU 1993.**

**COMUNITĂȚILE CARE N-AU FĂCUT
 ÎNCĂ ABONAMENTE LA CURIER,
 SĂ SE ABONEZE ACUM.**

ROLUL PASTORULUI SI AL PREZBITERULUI ÎN VIATA COMUNITĂȚII

ISUS HRISTOS UNICUL NOSTRU ÎNVĂȚĂTOR

Isus Hristos ne iubește, ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său. Apoc. 1,5.6.

Biserică vie, comunitatea este constituită din ansamblul credincioșilor, bărbați și femei, tineri și vîrstnici, toți fiind mădulare ale trupului Domnului Isus Hristos. De aceea, ei toți trebuie să participe la îndeplinirea mandatului dat bisericii, așa cum ne învață Sfînta Scriptură. Dar, în această lucrare, un rol deosebit au de îndeplinit pastorul și prezbiterul comunității.

I. Un singur învățător

1. Hristos, singurul nostru învățător.

„Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos, și voi toți sînteți frați.” Matei 23,8.

Este o imensă binefacere pentru creștini, chiar un înalt privilegiu, acela că unicul nostru Învățător este Hristos, Fiul Dumnezeului Celui veșnic, care a coborît din cer aici, pe planeta noastră, ca să ne conducă pe calea mîntuirii, în împărăția slavei Sale. El este Creatorul, dar și Răscumpărătorul din păcat și de la pierzarea veșnică. Așadar, ne putem încrede în utilitatea și autenticitatea învățăturilor Sale, care sînt desăvîrșite și pline de iubirea ce a culminat prin jertfa de pe cruce. De aceea, numai Domnul Hristos trebuie să fie Învățătorul nostru în toate proble-

mele de doctrină și în toate problemele practice ale vieții spirituale. Toți cei care-L urmează nu regretă niciodată. Dar cît de mult au regretat aceia care au urmat pe clasicii marxist-leniniști sau pe alți învățători de pe pămînt, care însă au fost ateii.

2. „Voi toți sînteți frați”.

Învățătorul divin a spus ucenicilor Săi: „Voi toți sînteți frați”. Cuvinetele cheie din această propoziție sînt „frați” și „toți”.

a) Ceea ce caracterizează persoanele, care sînt frați prin credință în Domnul Isus Hristos, este egalitatea dintre aceștia. Ucenicii Domnului n-au putut accepta cu ușurință principiul Evangheliei, spiritul frățietății. Tocmai pentru acest motiv fiii lui Zebedei au cerut Învățătorului ca în împărăția Sa unul să stea la dreapta și altul la stînga Domnului. Dar aceasta a stîrnit mînia celorlalți zece ucenici (Marcu 10,35-41). Între copiii lui Dumnezeu este necesar să existe o reală frățietate, o egalitate deplină, avînd aceleași drepturi și aceleași îndatoriri. Ei trebuie să fie cu adevărat frați în credință, frați în Domnul Isus Hristos. De altfel, în Sfînta Scriptură se arată că Domnului Isus nu-I este rușine să-i numească frați pe urmașii Săi (Evrei 2,11). Cu atît mai mult creștinii trebuie să fie realmente frați în relațiile lor reciproce; între ei nu este admisibilă apariția vreunei discriminări sau inegalități.

Un instructor al Școlii de Sabat spunea odată: „La această întrebare îl rugăm pe fratele pastor Grigorescu să binevoiască a ne răspunde”. Persoana solicitată se ridică și zice: „Nu fratele pastor Grigorescu, ci simplu, fratele Grigorescu”, explicînd că membrii comunității sînt frați, egali, fără titluri și ranguri.

b) De remarcat faptul că egalitatea trebuie să existe între toți frații. Toți au fost înfiați de Tatăl din ceruri prin jertfa Domnului Hristos și toți au devenit copii ai lui Dumnezeu. În egală măsură, toți membrii trebuie prețuiți, stimați și iubiți. Toți au

acces la funcțiile de slujbași sau conducători în biserică; nimeni nu are privilegii și nimeni nu este privat de drepturi în biserica răscumpărată și sfințită prin jertfa Fiului lui Dumnezeu. Ce frumoasă, curată și plăcută este rânduiala și ordinea din adevărata biserică creștină, instituită de Dumnezeu dragostei și Dumnezeu oricărei rânduiei! Apostolul Pavel spune că toți care au fost botezați pentru Hristos s-au îmbrăcat cu Hristos. Nu mai există nici o deosebire de ordin național, economic, social sau după alt criteriu, ci toți sînt una în Hristos Isus (Gal. 3,27-28).

II. Toți credincioșii sînt preoți pentru Dumnezeu și sînt poporul Lui, avînd misiunea de a face lucrarea de evanghelizare.

Apostolul Ioan spune că Domnul Isus ne iubește, ne-a spălat de păcatele noastre cu sîngele Său și a făcut din noi preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său (Apoc. 1,5.6); apostolul Petru scrie că credincioșii sînt ca niște pietre vii, zidiți ca să fie o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, o preoție împărătească și să aducă jertfe duhovnicești lui Dumnezeu; credincioșii sînt un popor al lui Dumnezeu, chemat să vestească puterile Lui minunate (1 Petru 2,5-9); apostolul Pavel spune că în Evanghelie este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecărui om care crede și creștinii trebuie să aducă lui Dumnezeu trupurile lor ca o

jertfă vie, sfîntă și plăcută, aceasta fiind din partea lor o slujbă duhovnicească (Rom. 1,16; 12,1).

Din textele citate reiese că toți credincioșii sînt preoți ai lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu, toți trebuie să aducă jertfe duhov-

nicești, toți trebuie să vestească Evanghelia pentru mîntuirea oamenilor.

Înainte de răstignirea Domnului Hristos, numai preoții puteau

Continuare în pag. 18

CURIERUL ADVENTIST

Instrument și mijloc de evanghelizare

Era prin anul 1968. Atunci, eu lucram ca tâmplar-mecanic la Combinatul de mobilă din București, cartierul Militari. Printre noii angajați ai combinatului, era și un tânăr tâmplar cu care m-am împrietenit foarte repede. Cu toate că nu lucram în aceeași secție, când venea timpul de masă, acesta venea la mine și luam masa împreună. Deși timpul pentru masă nu era prea mare, eu îmi rezervam totuși câteva minute să citesc „Curierul Adventist”, pe care îl purtam totdeauna cu mine.

Într-o zi însă, după ce am mîncat, prietenul meu mai tânăr îmi spune: „Nene Gîdoiu, dă-mi te rog și mie revista aceasta pe care o citești. Vreau să mă uit și eu prin ea. Dar... nu vreau să mă vadă „ăștia” că o citesc, așa că te rog să mi-o dai s-o citesc acasă”. Desigur că i-am dat-o cu plăcere și, după câteva zile, când mi-a adus înapoi acel număr din „Curierul Adventist”, mi-a spus hotărît: „Nene Gîdoiu, vreau să merg și eu acolo unde mergi dumneata”.

Vineri seara următoare mă întîlneam la Hala Traian cu prietenul meu, care însă n-a venit singur, ci a mai adus cu el un coleg de lucru din combinat și am mers toți trei la Labirint. Interesant de remarcat că prietenul meu a fost profund impresionat de atmosfera din adunare și de cele auzite, în timp ce prietenul său a rămas indiferent și nu l-am mai văzut. Însă prietenul meu a început să vină cu regularitate la serviciile divine.

Într-una din zile, prietenul meu, transfigurat și cu un aer de mare taină, îmi șoptește cu o notă de bucurie și hotărîre în glas: „Nene Gîdoiu, să știi că m-am

hotărît să nu mai lucrez Sîmbăta”. M-am bucurat în inima mea și i-am spus să se simtă liber să facă așa cum citește în Cartea Sfîntă. Și așa a făcut. Dar hotărîrea lui a declanșat furia celui rău. Soția tînărului, căreia îi plăceau „lumea și plăcerile ei”, cînd a văzut că soțul ei a făcut o reformă în viața lui, s-a umplut de...mînie; s-a dus la combinat, la serviciul de cadre (aparatură de partid) și a cerut să se ia măsuri împotriva soțului ei.

Nu peste multe zile, eu și prietenul meu am fost anunțați să ne prezentăm la șeful cadrelor. Pe drum, pînă să ajungem la cel ce ne-a chemat, i-am spus prietenului și, acum, fratelui meu, că nu avem a ne teme, că nu avem altă vină decît aceea că nu mai lucrăm în Sabat. De mine știa toată conducerea combinatului că nu lucram Sîmbăta. Dar de el nu știa nimeni. Am intrat în biroul șefului de cadre al combinatului; acesta ne-a fixat îndelung și a spus: „la ascultă măi Șt... de ce te iei după moșul acesta? El este bătrîn, mai are puțin și iese la pensie. Dar tu ești tînăr, ai doi copii și trebuie să-ți trăiești viața”. Imediat, cu mult respect, prietenul meu îi răspunde:

„Tovarășe P..., eu nu mă iau după dînsul. Dar am găsit scris că Ziua a Șaptea este Sîmbăta și eu vreau să păzesc Legea lui Dumnezeu”.

Față de acest răspuns categoric, șeful serviciului cadre, puțin cam iritat, ridică mîna în sus și spune poruncitor:

„Unde scrie 'mă', că ziua a șaptea este Sîmbăta? Adu-mi și mie cartea 'aia' ca să văd și eu că scrie așa cum zici tu. Și acum, puteți pleca”.

„Ce zici nene Gîdoiu, să-i duc Biblia?”, mă întrebă prietenul meu după ce am ieșit din biroul șefului de cadre din combinat. „Crezi că mi-o va mai da înapoi?”

„Să-i duci Biblia aceea tradusă de Gala Galaction, ca să nu obiecteze că este o Biblie a 'pocăiților', iar dacă nu ți-o va mai da înapoi, găsim noi alta”.

Cînd după un timp „șeful” i-a dat Biblia înapoi, nu i-a mai spus nimic și nimeni nu l-a mai deranjat din cauza convingerilor lui.

Dar, cum Satana nu doarme, au început necazurile în familie. Soția lui intenționează divorț. Motivul: s-a făcut adventist. Un motiv foarte „temeinic” pe timpul acela. Pronunțarea desfacerii căsătoriei s-a făcut foarte repede, dînd cîștig de cauză soției. El este obligat să plătească pensia alimentară pentru cei doi copii ai lor și să părăsească apartamentul. Și astfel, cu un geamantan în mînă, pleacă, fără să știe unde va pune capul să se odihnească în seara aceea.

Dar nu s-a descurajat și nici n-a dat înapoi.

Dumnezeu s-a îngrijit să-i răsplătească credința. În 1971, la Cernica, primește botezul împreună cu alți 15 candidați. Fabrica îi dă un apartament cu 2 camere într-un bloc în apropiere de combinat și își reface căminul cu o soră credincioasă, care a fost o mîngîiere pentru el, dar și un ajutor spiritual. Și roadele au început să apară.

La scurt timp de la căsătoria lor, în urma activității sale misionare și în mod deosebit al exemplului vieții lui, doi frați ai săi și un nepot vin la credință. Dar activitatea sa nu se oprește aici. Lucrînd în familia sa, alți trei

nepoți coboară în apa botezului. Aceasta a fost prea mult pentru tatăl acestor trei copii. El s-a hotărât să pună capăt acestei situații. Într-o vineri seara, se înarmează cu o suficientă cantitate de benzină și merge la adunare (în satul Florești, de unde erau), ca să dea foc la „pocăiți”, chiar dacă acolo erau și copiii și rudele lui. Plin de mînie și ură a intrat în adunare. A fost invitat să ia loc. S-a așezat, în ciuda mîniei lui, ținut locului de o putere căreia nu i se putea împotrivi.

Ascultă cuvîntul rostit în seara aceea și uită scopul pentru care venise la „adunarea pocăiților”. Un vâl întunecos i se ridică de pe suflet. Duhul lui Dumnezeu a aprins focul iubirii divine în sufletul său și, nu peste mult timp, el și soția sa, spre bucuria copiilor lor, se atașează Bisericii Advente. Mare este puterea lui Dumnezeu atunci cînd, în sinceritate, ne supunem puterii cercetătoare a Duhului Său.

Experiența prietenului meu a răscolit întreaga lui familie. Cel de al treilea frate al său primește botezul și încă un nepot al său de 15 ani, care a primit botezul în bazinul de la „23 August” și nu ca unchiul său, prietenul și fratele meu, în lacul Cernica, ascunși prin stufăriș.

Ultimul gînd pe care mi l-a împărtășit fratele Șt... este dorința lui de a vinde apartamentul său și cu acești bani să facă o Casă de rugăciune în satul său natal. Domnul să-l ajute și să răsplătească zelul și credințioșia sa.

Gh. Gîdoiu

Comunitatea București - Labirint

P.S. Douăsprezece persoane au cunoscut bucuria descoperirii iubirii mîntuitoare a Domnului Hristos, ca urmare a unei speciale lucrări de colportaj cu revista „Curierul Adventist”, dar și a unei exemplare viețuirii creștine.

„Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă, căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

Redacția

Aceste pagini le rezervăm experiențelor dvs. Așteptăm să împărtășiți cu frățietatea experiențele făcute cu Dumnezeu.

ROLUL PASTORULUI SI AL PREZBITERULUI ÎN VIAȚA COMUNITĂȚII

- urmare din pag. 16 -

face slujbele de la templu, privind arderile de tot și jertfele. Ei erau din seminția lui Levi. Jertfele de la templu arătau, preînchipuiau și simbolizau pe Isus, Mielul lui Dumnezeu, care avea să fie junghiat.

Dar Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit (1 Cor. 5,7).

De atunci, toți cei care L-au primit pe Isus ca Învățător, Domn și Mîntuitor sînt preoți ai lui Dumnezeu și trebuie să fie slujitorii Celui Prea Înalt, să vestească Evanghelia.

În Evanghelie sînt prezentate unele pilde în care, foarte stăruitor, Mîntuitorul învăța pe ucenici despre necesitatea de a participa la lucrarea Sa. Așa este pilda talanților (Matei 25,14-30), pilda lucrătorilor viei și altele.

Pilda lucrătorilor viei arată că un gospodar a ieșit în piață, de mai multe ori, la ore diferite, și a trimis pe lucrători să muncească în via sa. Cîteva constatări se impun.

- Cînd a ieșit ultima dată și a găsit pe alți lucrători stînd în piață, gospodarul le-a zis: „De ce stați aici toată ziua fără lucru?” Ei au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni”. „Duceți-vă și voi în via mea, le-a zis el” (Matei 20,6,7). Gospodarul, proprietar al viei, a ieșit în piață și i-a trimis în via sa pe lucrători pentru două motive:

1) ca via să fie cultivată, să fie făcute lucrări de bună calitate și să se obțină o recoltă bogată;

2) ca lucrătorii să nu stea degeaba, toată ziua fără lucru.

- Gospodarul a trimis pe toți lucrătorii să muncească în via sa.

- Toți lucrătorii au stat în piață, așteptînd să fie tocmiți și trimiși la lucru.

- Cînd gospodarul i-a trimis în via sa, toți lucrătorii au mers de îndată și au muncit.

Din pilda amintită reținem că nici un lucrător nu trebuie să stea degeaba, fără lucru; nimeni nu trebuie să rămînă în pasivitate. Gospodarul din pildă face mari eforturi ca să încadreze în muncă pe toți lucrătorii. El iese în piață o dată, a doua oară, a treia oară și chiar a patra oară, pe la ceasul al unsprezecelea, și trimite pe toți lucrătorii să muncească în via sa.

Din pilda aceasta învățăm că toți membrii comunității trebuie să fie trimiși la lucru în via Domnului și toți au obligația să lucreze, pentru că toți au primit talanți și toți au fost făcuți, de Domnul Isus Hristos, preoți pentru Dumnezeu.

Într-o comunitate, la serviciul divin, este invitat la amvon un frate în vîrstă de circa 70 de ani, pentru a face rugăciune. Dar, foarte sfios, timid, fratele spune: „Nu vă supărați, dar eu niciodată nu am fost la amvon”. El s-a născut și a crescut într-o familie de credincioși, a fost membru în comunitate din tinerețe, încă înainte de a pleca în armată. Însă nu a fost la amvon niciodată pentru că nu a fost trimis.

Domnul Hristos a spus: „Lucrați pentru mîncarea care rămîne pentru viața veșnică” (Ioan 6,27). Verbul întrebuițat de Domnul Hristos la începutul versetului este la modul imperativ; el cuprinde porunca „lucrați!” Domnul Isus mai spune: „Tatăl Meu lucrează pînă acum și Eu de asemenea lucrez” (Ioan 5,17). Tot astfel, Mîntuitorul zice: „Cît este ziua trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea cînd nimeni nu poate să lucreze” (Ioan 9,4). În rugăciunea Sa de Mare Preot, Domnul Hristos a spus: „Am sîrșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17,4).

Continuare în cop. 4

Adoarme în Domnul fratele Soare I. Marin, membru al comunității Speriețeni, jud. Dîmbovița. Născut în anul 1902, fr. Soare a fost un om muncitor și un creștin sincer și consacrat. Cunoaște lipsurile și necazurile vieții, care i-au format un caracter puternic.

În anul 1931, se alătură prin botez Bisericii Advente și, timp de 60 de ani, a fost un martor pentru Hristos, adormind în nădejdea revenirii Domnului și Mîntuitorului său.

Familia, frățietatea și cei ce l-au cunoscut și apreciat l-au condus la locul odihnei lui temporare. Cei prezenți au fost mîngîiați de cuvîntul plin de nădejde al Sfințelor Scripturi, rostit cu această ocazie.

Pastor, Belu Ioan

*

Aducem la cunoștința frățietății încetarea din viață a fratelui Grigorescu Gheorghe, membru al comunității Craiova.

Născut la 13.04.1917 în comuna Blejești - Teleorman, cunoaște de tînr adevărul Scripturii și, în anul 1939, primește botezul biblic, devenind un membru al Bisericii Advente. Un timp lucrează colportajul și este un membru activ în Comunitatea Craiova, fiind mult timp diacon, gata de a da ajutor semenilor, conducîndu-i la Mîntuitorul.

Înmormîntarea a avut loc pe 5 august a.c. Familia și frățietatea l-au condus la locul unde - pentru un scurt timp - se va odihni în așteptarea glorioasei învieri. Cuvîntul plin de speranță și mîngîiere al Scripturii a fost rostit de frații Mihai Mohanu, Gabriel Golea și cel ce semnează aceste rînduri.

Pastor: Popescu Constantin

„Fericii morții care mor în Domnul!”

*

Nu cu mult timp înainte de încetarea sa din viață, fratele Grigorescu Gheorghe ne-a vizitat la redacție. Fiind vechi cunoscuți, frați și prieteni, am discutat împreună multe lucruri privind lucrarea pe care biserica este chemată s-o facă astăzi. Îl interesa foarte mult lucrarea de colportaj.

„Cînd va începe iarăși această lucrare deosebit de importantă?”, se întreba el. „Deși sînt în vîrstă, mă voi angaja iarăși să lucrez pentru Domnul, ca-n tinerețe”.

La plecare, poate ca o lăuntrică prevestire a deznodămîntului ce avea să urmeze nu peste mult timp, mi-a lăsat următoarele gînduri:

DORINȚA MEA

- O, de am putea trăi cu toții o viață sfîntă! O viață asemenea vieții lui Isus. Un model de viețuire pe acest pămînt, așa cum așteaptă Domnul Dumnezeu, Tatăl Cel Sfînt, de la noi.

- Doresc atît de mult să îndemn pe toți cei chemați și aleși de Domnul să înceapă chiar azi, chiar acum, să trăiască o viață sfîntă pe acest pămînt.

- O, de am putea avea chiar azi, cînd încă mai este har, urechea ațintită spre tot adevărul ce ne-a fost dat în scrierile sfinte.

- O, de ar putea poporul lui Dumnezeu să vadă astăzi, prin ochii credinței, că revenirea Domnului Hristos este cu mult, cu mult mai aproape decît credem și gîndim noi.

- Dorința și bucuria mea cea mare, este aceea ca să ne vedem cu toții la Marea de Cristal. Dorința de a ne vedea cu toții în Împărăția veșnică a slavei.

D. Popa

CITĂ IUBIRE

*Mă învăluise nisipul mării...
Mă nimiciseră valurile ei...
Mă învîrteau, mă amețeau
Și mă afundam tot mai mult
Spre abisul fără întoarcere.
Și eram pe punctul de a renunța la
lumină,
Pe punctul de a fi prieten
cu veșnicia întunericului...
Dar... a răsărit Soarele...
și era să nu-L iau în seamă.*

*Marea nu m-a lăsat, nisipul s-a opus
Întunericul s-a luptat să nu mă piardă...
Dar... a răsărit Soarele
și El nu poate fi oprit...
Razele Lui aurii au străpuns abisul
Și m-a ridicat în brațe, spunîndu-mi:
„Te iubesc!”...
Nisipul și acum nimicește,
Valurile și acum mai vulesc
Întunericul și-acum stăpînește,
Dar El mi-a spus „Te iubesc!”*

Țîrțirău Sebastian

„VOCEA SPERANȚEI”, PROGRAME RADIO ÎN FOSTA UNIUNE SOVIETICĂ

Primul program radio a început să fie transmis în 1990, pe postul de radio Tula. De atunci, în Rusia au început să transmită alte douăsprezece posturi de radio. În 1991, are loc prima emisiune de radio, pe postul național de radio, acoperind toate țările din fosta Uniune Sovietică. Unul din cele două programe religioase de radio, ce se transmit pe aceste posturi, este programul nostru care se transmite pe unde lungi, medii și scurte. Miercurea seara, la orele 8,10 (ora Moscovei), se transmite un program pentru tineret, ce este recepționat în toate țările fostei Uniuni Sovietice. Sîmbătă dimineața, începînd de la orele 8,30, se transmite un program pentru adulți.

La St. Petersburg, se transmite un program de două ore, patru zile pe săptămînă, pe unde medii. În fiecare seară, la orele 10, se transmite un program de o oră pentru Siberia Centrală, acoperind un teritoriu de 500.000 mile pătrate.

Pe lângă aceste programe, mai avem programe radio ce se transmit patru ore în fiecare zi (de la Novosibirsk și trei ore pe zi de la Moscova), ambele numai pe unde scurte.

- Ca urmare a acestor programe care se adresează la mai bine de 300.000.000 oameni, în iunie 1991, s-au primit mai bine de 20 de scrisori zilnic. Acum se primesc peste 500 de scrisori zilnic. Dar, din cauza posibilităților financiare reduse, nu se poate răspunde decît la maximum 200 de scrisori zilnic. În ceea ce privește Cursul Biblic prin Corespondență, de la 1000 cîți erau înscriși în toamna anului 1991, acum sînt 10.000 de cursanți, din toate țările fostei Uniuni Sovietice.

- În prezent se află în construcție Centrul Mass-Media „Vocea Speranței” la Tula. În toamna acestui an se speră să fie dat în folosință.

* *

- După ultimele statistici, în toată lumea există 32.998 comunități adventiste. Cele mai multe (4.790) sînt în Diviziunea Orientului Îndepărtat. Cele mai puține (54) în Uniunea din Orientul Mijlociu. Diviziunea Euro-Africa, din care facem și noi parte, are 3.172 comunități, dintre care numai 849 sînt în Uniunea Română. În 1991, pe plan mondial, au intrat în biserică prin botez 561.098, iar numărul membrilor, la 31.12.1991, era de 7.062.898.

* *

- **VEȘTI DIN CHINA.** Profesorii de limba engleză din China s-au întîlnit în Hong Kong, unde au relatat cu entuziasm despre experiența lor. La întoarcerea lor în China, au luat cu ei mai bine de 3.500 Biblii, cărți ale Spiritului Profetic și materiale pentru lecturi biblice.

- În Guangzhon (Canton), în sudul Chinei, avem numai o comunitate, cu 205 membri, în mijlocul unei populații de 6 milioane de locuitori. Dorothy Kuester și Elizabeth Huzzey predau limba engleză la Colegiul de Medicină Tradițională Chineză din Guangzhon. Ei speră să contribuie la înființarea a încă cinci noi comunități în aceste locuri, unde solia adventă n-a intrat încă (în China sînt aproximativ 80.000 - 90.000 membri).

- În 1991, în Polonia au fost botezate 468 de suflete. Cel mai bun rezultat din ultimii zece ani.

- Opt persoane au fost botezate în Yardent, pe malurile rîului Iordan. Ei provin din U.R.S.S., Yugoslavia, România și Gana.

- Biserica Adventistă din Israel a devenit mai diversificată pe măsură ce imigranți din U.R.S.S. și țările din Europa de Răsărit vin și se stabilesc aici. Un al doilea centru de închinare a fost stabilit la Tel-Aviv.

* *

- În 1991, Uniunea Inca a botezat 41.134 suflete.

* *

- Conferința din Florida a lansat 28 de campanii și seminarii evanghelice simultane în Fort Lauderdale și Nord Miami. Tema: „Descoperind Lumea Nouă - Aventură în Profeție”. Întîlnirile sînt prezentate în limbile engleză, spaniolă, franceză, portugheză și română. Conducătorii bisericii speră să strîngă un seceriș de 700 de suflete în aprilie.

- În Diviziunea Americii de Sud, au fost botezate în 1991 - 109.824 suflete.

(Din Russian Waver și Ministerial Association Bulletin - Mai 1992).

„CÎND VEȚI VEDEA
SUFLETELE MÎNTUITE ÎN
ÎMPĂRĂȚIA LUI DUMNEZEU,
PRIN MIJLOCIREA
DARURILOR VOASTRE, NU
VĂ VEȚI BUCURA ATUNCI
PENTRU CĂ AȚI AVUT
PRILEJUL DE A FACE
ACEASTĂ LUCRARE?”

6T/480

Se lăsa noaptea peste Ierusalim... Orașul era în mare fierbere. O gloată gălăgioasă intra în curtea palatului Marelui Preot, ducând la osîndă pe Învățătorul din Galilea, pe Isus din Nazaret. Porțile se închid, fiind lăsați să intre numai cei cunoscuți. Printre aceștia, Ioan și Petru, doi dintre ucenicii Celui ce avea să fie răstignit.

Aici, în noaptea rece și întunecoasă, Petru se amestecă prin mulțime, așezându-se lângă focul aprins ca să încălzească mâinile, nu sufletul celor ce cereau moartea Galileanului. De aici, de lângă acest foc, începe „tragedia” lui Petru. Din mulțimea îngrămădită în jurul focului, o servitoare a Marelui Preot se apropie de Petru și, uitându-se la el, spune: „Și tu ai fost cu Isus din Nazaret!”. De trei ori i se pune vîrstnicului ucenic această întrebare și tot de ațtea ori răspunsul acestuia a fost: „Nu cunosc pe omul acesta!”

Cît de repede și cît de teribil poate cădea cineva! Cel care sub inspirație divină recunoștea: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu”, rușinat, de teama de a nu fi și el judecat alături de Maestrul său, îi întoarce spatele: „Nu-L cunosc! Nu știu cine este. N-am nici o legătură cu El!”

Pentru Petru, Isus Hristos nu mai era „Fiul Dumnezeului Celui Viu!”

Acest episod constituie și pentru noi o lecție necesară. Astăzi, și noi Îl urmăm pe Domnul Hristos. Unii mai de aproape, asemenea lui Ioan, iar alții mai de departe, asemenea lui Petru. Astăzi, cînd gloata strîgă: „Osana Fiul lui David”, sîntem bucuroși, chiar mîndri că sîntem lângă El. Dar mîine? Cînd „focul încercării” ne va pune la probă, ce voi face cu Isus? Va rămîne El mai departe - pentru mine - Fiul lui Dumnezeu sau va fi „omul acela”? Ce clădim acum se va proba atunci.

Astăzi, oamenii ne stimează, ne adunăm în pace în adunările

"ȘI TU ERAI CU ISUS DIN NAZARET"

Marcu 14,67 u.p.

noastre, facem evanghelizare și ținem Seminariile de Apocalips. Dar mîine, mîine, cînd ușa adunării va fi închisă, cînd vei pierde slujba, singura posibilitate de existență, cînd va veni ziua încercării credinței noastre, ce vom face?

Rămînînd mereu căldicel, ziua aceea ne va găsi așa și... vom cădea. Iar atunci cînd frații tăi însuflețiți de Duhul lui Dumnezeu vor vesti ultima solie de har, cînd soli ai lui Dumnezeu vor face semne și minuni mari în ultimul efort de a da mărturie despre Hristos, tu vei rămîne cu mâinile întinse la focul lumii acesteia. Vei fi poate întrebat: „Și tu erai cu Isus?”

Iată de ce, astăzi să venim cu smerenie la Mîntuitorul nostru și să spunem ca și Toma pe vremuri: „Domnul meu și Dumnezeul meu” și să rămînem, ca și Simon din Cirene, sub crucea Domnului Hristos și binecuvîntarea prezenței Sale va fi pentru noi cheazășia veșniciei.

*Naciu Valentin
Com. Frata, Conf. Transilvania de Nord*

* *
*

ACEASTĂ PAGINĂ O PUNEM LA DISPOZIȚIA MEMBRILOR CARE AU DARUL POEZIEI SAU AL SCRIERII ÎN PROZĂ PENTRU A ÎNCURAJA DEZVOLTAREA TALENTULUI DAT.

Domnul Isus ne-a lăsat o pildă în care a spus: „Un om avea doi feciori; și s-a dus la cel dintîi și i-a zis: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea”. Și la celălalt i-a spus aceleași cuvinte (Matei 21,28). Sînt foarte semnificative aceste cuvinte. Părintele i-a trimis pe cei doi feciori să lucreze în via sa, atrăgîndu-le atenția că lucrarea trebuie făcută astăzi, acum, nu săptămîna viitoare sau mîine. Tatăl avea doar doi fii și el pe amîndoi i-a trimis să lucreze în via sa.

Din pasajele prezentate reiese preocuparea Domnului Hristos ca urmașii, ucenicii Lui să devină colaboratorii Săi, niște lucrători pricepuți.

După înălțarea Mîntuitorului la cer, ucenicii erau adunați în Ierusalim, în odaia de sus, și stăruiau în rugăciune; numărul celor adunați laolaltă era aproape 120 de persoane (Fapte 1,12). În Ziua Cincizecimii, ei erau adunați în același loc și toți s-au umplut de Duhul Sfînt și au început să vorbească în alte limbi (Fapte 2,1 și următoarele). Sub călăuzirea Duhului Sfînt, ei au început lucrarea de vestire a Evangheliei. Precizăm că la această lucrare au luat parte nu numai apostolii, ci toți urmașii credincioși ai Domnului Isus. Astfel, Filip L-a vestit pe Mîntuitorul în Samaria (Fapte 8,5), apoi famenul etiopian (Fapte 8,27-28), Ștefan vestește Evanghelia în Sobor și noroadelor din Ierusalim (Fapte 7,1-60). Filip avea patru fete, care prooroceau (Fapte 21,8,9), căci la lucrarea Domnului participau toți, bărbați și femei, tineri și bătrîni. Așa a fost vestită Evanghelia pretutindeni, astfel încît, în Epistola către Coloseni, scrisă în anul 62 d.H., Pavel spune că Evanghelia a ajuns în toată lumea (1,6). Sigur, este vorba de lumea cunoscută în acel timp și mai ales de imperiul roman, care a fost cea mai întinsă împărăție din antichitate. Cum a putut fi făcută această imensă

ROLUL PASTORULUI SI AL PREZBITERULUI ÎN VIATA COMUNITATII

- urmare din pag. 18 -

lucrare? Călăuziți de Duhul Sfînt, toți credincioșii au mers în lucrare.

Dar Satana a intervenit și în acest domeniu și, prin șiretenia lui, a căutat să inventeze forme, să întemeieze instituții religioase prin care să împiedice participarea tuturor credincioșilor la propovăduirea Evangheliei. Astfel, în Evul Mediu a născocit clericalismul, așa încît numai clerul, preoțimea să participe la lucrarea bisericii. Clericalismul considera că numai preotul are pregătirea necesară pentru a oficia slujba religioasă, numai el este abilitat pentru această lucrare. De aceea, el singur este socotit slujitorul altarului și poate binecuvînta poporul, numai preotul poate primi spovedania păcătoșului, numai el poate oficia înmormîntarea și așa mai departe. Pentru a se detașa de mulțimea creștinilor și a se evidenția superioritatea și competența lui exclusivă, preotul este îmbrăcat în odăjdii pe care nimeni, nici un credincios nu este vrednic să le poarte. Așadar, numai clericii pot face slujba religioasă, nu și laicii. Așa apare deosebirea dintre clerici și laici, dintre preoți și credincioși. În acest mod, se produce o ruptură între clerici și laici, o prăpastie care îi separă; clericii sau preoții sînt considerați superiori, sfinți, reprezentanți ai bisericii și se bucură de multe privilegii față de laici. Martin Luther însă a protestat energic împotriva împărțirii creștinilor în clerici și laici. El zicea că biserica este trupul Domnului Hristos. Dar Hristos n-are două trupuri, unul lumesc și altul spiritual, sfînt. Toți reformatorii au respins clericalismul, au reînviat

și au aplicat învățătura Sfințelor Scripturi despre preoția universală a credincioșilor, despre egalitatea și participarea acestora la îndeplinirea mandatului bisericii, în cadrul serviciilor divine, în propovăduirea Evangheliei, în organizare și în conducere.¹

Arătăm că preotul este secundat în desfășurarea slujbei religioase de un auxiliar numit cantor sau cîntăreț în biserică. Dacă preotul îmbrăcat în odăjdii și cîntărețul de biserică sînt prezenți, slujba religioasă începe și se poate desfășura. Cît privește mulțimea creștinilor, ei nu au nici un rol de îndeplinit. Aceștia sînt cantități neglijabile. De aceea, mulți creștini merg la biserică la marile praznice, la Crăciun și la Paște, alții merg mai des, dar numai pentru cîteva clipe. Ei sînt din aceea care intră și ies. Iar alții, chiar dacă asistă la întreaga slujbă religioasă, nu manifestă mare interes, deoarece slujba este oficiată de preot, secundat de cîntăreț.

Obișnuți în starea de pasivitate, deseori acești creștini se împotrivesc lucrării de evanghelizare, zicînd că aceasta este îndeplinită numai de preotul care face slujba religioasă.

Oricît ar fi de duhovnicești și de bine pregătiți, cei doi nu fac cît suma tuturor creștinilor din acea biserică. De aceea, dauna este foarte mare prin împiedicarea creștinilor să participe la lucrarea Domnului.

Regretabil este faptul că bisericile protestante și neoprotestante s-au clericalizat din nou. Preoții și pastorii s-au îndepărtat de membrii bisericii și aparțin unui grup mai privilegiat, binecuvîntat, împuternicit cu o lucrare și autoritate deosebită.²

*Pastor, Timiș Alexandru
Prezbiter, Mureșan Aron*

1) I. Gyeresi, *Înțelesul biblic al cuvîntului laic* (Curierul Adventist, iunie, 1990, p. 17).

2) Idem

(VA URMA)